

మహాకాలుని ప్రేరణ - అతి ముఖ్య సూచన

క్రాంతిధర్మీ సాహిత్యము అనే పేరుతో ప్రసిద్ధి గాంచిన ఈ పుస్తకమాల క్రాంతిధర్మీ ప్రజ్ఞాపురుషుడు పండిత శ్రీరామశర్మఆచార్య గారిద్వారా 1989 నుండి 1990 మధ్య కాలములో తమ మహాప్రయాణమునకు ఒక సంవత్సరము ముందు ఒక ప్రవాహముగా సృజించబడినది. ఇరవై చిన్న చిన్న పుస్తకములుగా వున్న ఈ సాహిత్యము గురించి మన ఆరాధ్య పరమపూజ్య గురుదేవులు (పండిత శ్రీరామశర్మఆచార్యగారు) ఇలా వివరించారు - “ ఇవి నా విచారక్రాంతి యొక్క బీజములు. ఇవి కొద్దిగా అయినా సరే విస్తరింపబడితే మనుష్యులను కుదిపివేస్తాయి. సంపూర్ణవిశ్వము యొక్క పటము (MAP) నే మార్చివేస్తాయి”. నిజానికి ఈ పుస్తకములలో కేవలము ఆలోచనలే కాదు ఒక మహాక్రాంతి యొక్క జ్వాల లేక మంట వున్నది. యుగపరివర్తన దిశ నిర్ధారించబడింది.

యుగబుషి తమ జీవితమంతా, జీవించేకళ నుండి నిగూఢ ఆధ్యాత్మిక విషయములు మరియు సమాజనిర్మాణము నుండి వైజ్ఞానిక-ఆధ్యాత్మిక ప్రధానమైన సమగ్ర సాహిత్యము ఏదయితే వ్రాస్తూవచ్చారో దానిని మొత్తము త్రాసులో ఒక తక్కెడలో పెట్టి రెండవ వైపు సూత్రప్రాయముగా వ్రాయబడిన ఈ పుస్తకములను పెడితే వీని బరువే ఎక్కువ. ఈ అమూల్య సాహిత్యాన్ని ఎవరైనా లాభము వద్దు, నష్టము వద్దు (NO PROFIT-NO LOSS) పద్ధతిన అచ్చుగుద్ది వ్యక్తి వ్యక్తికీ అందచేయమనే నిర్దేశము గాయత్రీపరివార్ యొక్క అధిష్టాత పరమపూజ్య గురుదేవులు స్వయముగా ఇచ్చారు. వీటిని ఎవరైనా ప్రచురణ చేయవచ్చు, ఎవరికైనా పంచవచ్చు. వీటిని ఎంత ఎక్కువమంది వ్యక్తులకు ఏ పాఠకుడు, పరిజనుడు అందచేయగలడో అతను అంత ఎక్కువ పుణ్యాన్ని పొందగలడు.

Global Head Quarters : **GAYATRI TEERTH**
Shanntikunj, Haridwar, Pin- 249411
Phones: (01334)260602, 2461955, 2460309
Phones: (01334) 2460866 E-mail :
shail@del2vsnl.net.in
website : www.gayatripariwar.org, www.awgp.org

మహాపూర్ణాహతి పుస్తకమాల - 20

సమయదాసమే యుగధర్మము

పండిత శ్రీరామశర్మ ఆచార్య

నణ్ణులను సంఘటిత పరచుటలోనూ,
అవిగీతి పోరాటంలోనూ, నవనిర్మాణ గతి విధులలోనూ
పూర్తి ఆసక్తిని కలిగి వుంటాము

మహాపూర్ణాహుతి పుస్తకమాల - 20

సమయదాసమే యుగ ధర్మము

In side cover page

హిందీ మూలరచన :

వేదమూర్తి, తపోనిష్ఠ, యుగద్రష్ఠ

పండిత శ్రీరామశర్మఆచార్య

అనువాదము :

శ్రీమతి దేశిరాజు లక్ష్మీసుందరి

ముద్రణ

గాయత్రి చేతనా కేంద్రము

అశ్వినీ హౌస్ దగ్గర, హెచ్.పి.రోడ్, మూసాపేట్,

హైదరాబాద్-500018.

ఫోన్స్ : 040-23700722, 32986922, 09392506888

E-mail : hyderabad.ap.in@awgp.org, info@aswini.com

విషయసూచిక

1. దానము - దాని జైబిత్తము	1
2. ఆలసించడానికి ఇది సమయం కాదు	10
3. ఎన్నడూ దొరకని అవకాశాన్ని జారవిడవ కూడదు.	19
4. సమయదానము - మహాదానము	24
5. దృష్టికోణము మారితే పరివర్తన ఆలస్యము కాదు	33
6. ప్రభావితం చేయగల సామర్థ్యం	42
7. ప్రామాణికత మరియు ప్రఖరత సర్వత్రా అభిష్టం	47
8. ఎక్కువ సమయం నవసృజన నిమిత్తం	53
9. ప్రాణవంతమైన ప్రతిభలు ఈ కార్యం నిర్వహించాలి	59
10. అగ్రదూతలవ్వండి - అవకాశాన్ని జారవిడుచుకోకండి	66

సంక్షిప్తసారము

- దానమనగా ఇచ్చుట, భగవంతుడు ఇచ్చిన సామర్థ్యములను జాగ్రత్తము చేసి వికసింప చేసుకొనుట మరియు వాటిని ఉపయోగించి ఇతరులకు లాభము చేకూర్చుట. ఇదే పుణ్యపరమార్థము-సేవ. స్వర్గ సదృశ పరిస్థితులు ఈ ఆధారముగానే నిర్మించబడతాయి.

- తీసుకొనుట-కూడబెట్టుట- ఇతరుల అధికారాన్ని అపహరించుట, ఇదే పాపము, వీటి ప్రతిక్రియ యొక్క ఆలంకారిక ప్రతిపాదనే నరకము.

- మహామానవులందరూ, వారు ప్రపంచము నుండి ఏమి పొందారో దానికి ప్రతిఫలముగా అనేక రెట్లు తిరిగి ఇచ్చుట అనే ఏకైక ప్రతాన్ని పాటించి ఉత్కృష్టత యొక్క ప్రణేతలు అయ్యారు.

ధనదానము ఒక ప్రతీక మాత్రమే. దాని యొక్క దురుపయోగము కావచ్చు లేక విపరీత ప్రభావము పడవచ్చు. వాస్తవికదానము ప్రతిభాదానము, సంపదలు ఇతర సాధనాలు దీనితోనే పొందగలుగుతాము. ప్రతిభాదానము, సమయదానముతోనే సంభవము. సమయమనే ఈ సంపద ఈశ్వరుని ద్వారా అందరికీ సమానంగా ఇవ్వబడింది.

- అంతరాళాలలోతులలో ఆదర్శములు అవలంబించాలనే

మనోవేదన ఆవిర్భవించినప్పుడే సమయదానము ఇవ్వగలము.

- ఇది అసాధారణ సమయము. నిప్పు అంటుకున్నప్పుడు లేక ట్రైను మిస్సయ్యేటయిమప్పుడు తక్షణమే నిర్ణయము తీసుకొని తీవ్రక్రియాశీలత ఎలా చూపిస్తామో ఇప్పుడు అలాగే ప్రవర్తించాలి. హనుమంతుడు, బుద్ధుడు, సమర్థరామదాసు, వివేకానందుడు మొదలగువారు వారి కాలములో శీఘ్రనిర్ణయములు తీసుకుని అమలుపరచి ఉండకపోతే ఈనాడు వాళ్ళు పొందుతున్న గౌరవము లభించి ఉండేది కాదు కదా?

- ఏసుప్రభువు నిజమే చెప్పాడు, “ శ్రేష్ఠకార్యము ఒకవేళ ఎడమచేతికి అందుబాటులో ఉంటే తక్షణమే పట్టుకో. ఎడమచేతి నుండి కుడి చేతిలోకి మార్చుకునే లోపల, ఆ స్వల్ప కాలములోనే సైతాన్ నిన్ను తప్పుదారి పట్టించేయవచ్చు.....”.

యుగశక్తి గాయత్రి

వ్యక్తిత్వ నిర్మాణ మాసపత్రిక

సం॥ చందా : రూ. 90/- లు   3 సం॥లకు : రూ. 250/-లు
10సం॥లకు : రూ. 750/-లు   ఆజీవన చందా: రూ. 1800/-లు

పూర్తి వివరములకు

గాయత్రిమాత మందిరము మరియు ధ్యానకేంద్రము

అశ్విని హౌస్ దగ్గర, హెచ్.పి.రోడ్, మూసాపేట్, హైదరాబాద్-500018.

ఫోన్స్ : 040-23700722, 32986922, 09392506888

E-mail : hyderabad.ap.in@awgp.org, info@aswini.com

1. దానము - దాని జైబిత్వము

దానము, పుణ్యము ఎప్పుడూ కలిపి ఉపయోగించ బడతాయి. వీటివల్ల లభించే ప్రతిఫలాలు కూడా ఒకేలాగ చెప్పబడతాయి. ఆధ్యాత్మిక భాషలో దీని యొక్క గొప్పతనాన్ని స్వర్గము, ముక్తి, సిద్ధి, పరదానము మొదలగు వాటిగా చెబుతారు. వాడుక భాషలో వీటిని ప్రగతి, సఫలత, గొప్పదనాన్ని ప్రసాదించేదిగా చెబుతారు.

దానము అనగా ఇచ్చుట, ఇదే పుణ్యము, తీసుకొనుట అనగా అధికారముల అపహరణ, ఇదే పాపము. పాపము యొక్క పరిణితి లౌకిక, పారలౌకిక క్షేత్రాలలో అవగతి లేక దుర్గతిగా కనిపిస్తుంది. సరకము దీని యొక్క ఆలంకారిక ప్రతిపాదన. పాప, పుణ్యాలలో తన గతివిధులు దేనికి అనుగుణ్యంగా ఉండాలి అనే నిర్ణయము మనిషి కోరికల మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. పరిస్థితులు అనేకసార్లు మనిషి తీసుకున్న నిర్ణయానికి విపరీతముగా ఒత్తిడి తేవడము చూస్తు ఉంటాము. కాని చివరకు ఇచ్చాశక్తి సంకల్పముగా కేంద్రీభూతమైనదే జరుగుతుంది.

హరిశ్చంద్రుడు, కర్ణుడు, బలి, దధీచి, భామాషా మొదలగు వారి కథలు ఈ తథ్యమునే ప్రతిపాదిస్తాయి. స్వర్గమునకు వెళ్ళాలనుకునే వారు మరియు ముక్తి పొందాలనుకునేవారు వీరిని మించి ఆత్మసమర్పణ చేయగలగాలి. భక్తి యొక్క స్వరూపము ఒక్కటే - తన కోరికలను - ఆకాంక్షలను ఆరాధ్యునితో ఏకము చేసుకొనుట.

ఇంధనము దీని ఆధారముగానే తుచ్చమైనప్పటికీ దావానలముగా మారి జాజ్వల్యమానముగా శోభిస్తుంది. భగవంతుడిని భక్తవత్సలుడు అంటారు. ఆయన సమర్పణకర్తకు తనను తాను అర్పించుకొని భక్తుని సంకేతానుసారము సృత్యము చేస్తాడు. మీరాతో సహాసృత్యము, సూరదాసు చేతికర్ర పట్టుకుని సేవకుని వలే పని చేయడము ఇలాంటి ఉదాహరణలే. సుదాముడు, చైతన్యమహాప్రభువు, హనుమంతుడు, అర్జునుడు మొదలగు వారిని ఇటువంటి భక్తులలోనే లెక్కగడతాము. వీరు భగవంతుని పొలములో తమ సర్వస్వమును ఉదారముగా నాటి, నాటిన విత్తనాలతో పోలిస్తే నాలుగురెట్ల అన్నభండారములతో తమ ఇంటిని నింపుకున్నారు, అలంకరించుకున్నారు.

శ్రద్ధాస్పదులైన శ్రేష్ఠ జనులను దేవమానవులు అంటారు. సృష్టి యొక్క కణకణము వారి నుండి లభించిన అనుదానాలకు కృతజ్ఞత చూపిస్తుంది. మహా మానవులందరూ, వారు ప్రపంచము నుండి ఏమి పొందారో దానికి ప్రతిఫలముగా అనేక రెట్లు తిరిగి ఇచ్చుట అనే ఏకైక ప్రతాన్ని పాటించి ఉత్కృష్టత యొక్క ప్రణేతలు అయ్యారు. వీరిని కృపణత వీ ఆవరించి ఉంటే వారి సంచిత సంపద ఎంత ఎక్కువగా ఉన్నా ప్రేత పిశాచాల పంక్తిలో నుంచుని ఉండేవారు.

సత్యములు ఎంత కష్టసాధ్యమైనా ఒంటరిగా సముద్ర మధ్యలో ఉండే ప్రకాశ స్తంభము వలే తమ స్థానములో స్థిరముగా ఉంటాయి.

❁ కృపణత=లోభత్యము

ఎవరు ఎంత ఇస్తే దానికి తగిన నిష్పత్తిలోనే ఖచ్చితముగా పొందుతాడు అనేది ఇటువంటి సత్యములలో ఒకటి. వెక్కిరించేవాడు బదులుగా వెక్కిరించబడతాడు. ఈ విషయము ఎందుకు చెప్పబడుతుందంటే ఇవ్వవలసివచ్చినప్పుడు వెబుండి చెయ్యి చూపించి, తీసుకోవలసివచ్చినప్పుడు భుజముల మీద పెద్ద సంచి వేసుకుని తిరిగేవాడికి కేవలము నిరాశ, అలసట, బాధ మాత్రము లభిస్తాయి. ఏమిచేయకుండా తొందరగా ఉత్తినే చాలా పొందాలనుకునే దివాస్వప్నాలు ❁ ఎంత చూసినా లాభం లేదు.

ప్రపంచములో వ్యవహారికత మాత్రమే చలామణి అవుతుంది. ప్రపంచములోని బజారులో ఒక దానిని మించిన మంచి వస్తువులు నిండి ఉన్నాయి. అవి చాలా ఆకర్షణీయముగా మన ముందు పెట్టబడి ఉన్నాయి. కాని వాటిలో ఏ ఒక్కదానినీ కూడా ప్రీగా పొందలేము. ఎవరు ఇటువంటి ప్రయత్నము చేస్తారో వారు దొంగలవలే పట్టుబడతారు, లేక బిచ్చగాళ్ళ వలే భీకొట్టబడతారు. ఈ విధముగా తగిన మూల్యము ఇవ్వకుండా ఎవరైనా, ఎప్పుడైనా, ఏదైనా పొంది ఉంటే అతని అలవాట్లు మరియు వ్యక్తిత్వస్థాయి దిగజారటం వల్ల, పొందిన వాని కంటే పోగొట్టుకున్నదే ఎక్కువవుతుంది. అనుదానము యొక్క ప్రతిదానము మాత్రమే ప్రపంచము యొక్క శాశ్వత నియమము.

❁ దివా స్వప్నాలు= పగటి కలలు

తాము ఇచ్చినదాని కంటే తక్కువ పొందినా సరిపెట్టుకునే వారికి ప్రపంచములో సన్మానము మరియు సహాయోగము సురక్షితమై ఉంటాయి. తక్కువ ఇచ్చి ఎక్కువ పొందాలి అనే కోరిక అనాచారులకు, పాఖండులకు, ❀ మోసగాళ్ళకు మాత్రమే వర్తిస్తుంది. నిజానికి ప్రత్యక్ష ప్రపంచములో మరియు అప్రత్యక్ష పరలోకములో ఒకే శాశ్వత నియమము ఉన్నది. ముందు ఇవ్వు, తరువాత పొందు. పొందిన తరువాత దానిలోని ఒక అంశమును దానము చేయుట అనే నీతి దోపిడీగాళ్ళకు మాత్రమే సరిపోతుంది. కానీ వారి అన్ని ప్రయత్నాలు సఫలము కావు కదా.

ఊహలోనే లడ్డూలు తినాలనుకోకపోతే, దివాస్వప్నములు ❀ చూడాలనుకోకపోతే, రెక్కలు లేకుండా ఆకాశములో ఎగరాలి అనుకోకపోతే, యదార్థము మీద ఆధారపడి గట్టి ఫలితాలు పొందాలనుకుంటే ఈనాటి వరకు ఉదారులు లేక మహామానవులు దేనిని ఆచరించి ప్రేయము మరియు శ్రేయము యొక్క జంట లాభములు పొందుతూ వచ్చారో ఆ విధానాన్నే అవలంబించాలి. సంతులు, సమాజ సంస్కర్తలు, ఆత్మబలిదానము చేసుకున్నవారు (షహీదులు) మరియు సేవా భావము కలవారు, తమ ఉదారత యొక్క బలము మీదనే మనుష్యుల నుంచి దేవతల వరదానముల

❀ పాఖండులకు= కేవలము కర్మకాండములు చేసి బావనాసూన్యముగా ఉండేవారు
❀ దివాస్వప్నములు=పగటి కలలు///

వరకు పొందగలిగారు. తపశ్చర్యలు చేయకుండా విభూతులు మరియు సిద్ధుల వరదానము ఎవరికి లభించింది?

పెట్టుబడి, ఎక్కువ తీసుకుని తక్కువ ఇచ్చినప్పుడే ఏకత్రిత మవుతుందా? ప్రపంచము నుంచి ప్రతీరోజూ మనము ఎంత తీసుకుంటున్నామో దాని లెక్కల వివరణ ఉంచుకునే తీరిక ఎవరికీ లేదు. వ్యాపారానికి ఎక్కడ నుంచి పెట్టుబడి కోసము ధనము తీసుకుంటామో తరువాత వడ్డీతో సహా దానిని తిరిగి ఇవ్వవలసి వస్తుంది. ఈ నియమము శాశ్వతమైనప్పటికీ ప్రతీ ఒక్కరూ దీని నుంచి విడుదల కావాలనే కోరుకుంటారు. ప్రపంచములో ప్రతీ ఒక్కరూ, ప్రతి ఒక్కరి నుంచి ఎంతో కొంత తీసుకోవలసి ఉంటుంది. కానీ తిరిగి ఇవ్వవలసి వచ్చినప్పుడు మొండి చెయ్యి చూపించడం లేక ఓ వెకిలివ్వు నవ్వి ఊరుకోవడం కంటే ఏమీ చెయ్యాలనిపించదు.

నిజముగా మహత్వపూర్ణమైనది పొందటానికి కొన్ని మహత్వ పూర్ణమైన క్రియాకలాపాలు చేయకుండా పని జరగదా? ఈ ప్రశ్నకు ప్రత్యుత్తరము పది దిశలలోనూ - “ఇవ్వు - పొందు”, “నాటు - కోసుకో”, “నీ నుంచి నుంచి పంచు అది ఎప్పుడూ ఖాళీ అవ్వదు” అని ప్రతిధ్వనించడం వినవచ్చు, ఈ శాశ్వత సత్యాలను కృపణత ❀ అనాదికాలముగా పట్టించుకోవడం లేదు, కానీ యదార్థత తన స్థానం నుంచి ఒక అంగుళం కూడా కదపబడదు.

❀ కృపణత=లోభత్వము

తిరిగి ప్రశ్న మళ్ళీ అక్కడికే వస్తుంది, ఎక్కువ మంది లేమితో బాధపడుతున్నప్పుడు, దారిద్ర్య రేఖ కంటే క్రింది స్థాయి జీవితము జీవిస్తున్నప్పుడు దాన పుణ్యముల పరంపర ఎలా కొనసాగుతుంది? ఈ ప్రశ్నలో చిన్న పిల్లల అమాయకత్వము గోచరిస్తుంది. సాధారణముగా ధన దానమే ఏకమాత్ర దానమని అనుకుంటారు, ఎందుకంటే ప్రతీ చోటా దాని గురించే వింటూ ఉంటాము, దాని గురించే చర్చిస్తాము, ప్రశంసల వర్షం కురిపిస్తాము. నేటి ప్రచలనలు[❁] చూస్తే ఈ విధమైన మాన్యత ఏర్పడటము ఆశ్చర్యము కాదు. లంచము చేయగలిగే మ్యాజిక్కులు తెలిసినవారు మనిషినేమిటి దేవతలను కూడా స్తోత్రాలు, కానుకలు, వేడుకోలు వల్ల తమవైపు తిప్పుకోవచ్చును అంటారు. వారి కోరిక ఎంత అనైతికమైనదైనా అవాంఛనీయమైనదైనా దేవతల నుంచి ఈ విధమైన అనుగ్రహము పొందవచ్చును అని నమ్మేవారి పెద్ద సమూహమే ఉన్నది.

ఇటువంటి పరిస్థితులలో దానము అనే మాటకు అర్థము, ధనదానముతో జోడింపబడితే మనోరంజనము కోసము చేయబడే అపవ్యయము కూడా, ఖర్చుల జాబితాలో వ్రాయబడుటవల్ల దానము అనుకుంటే ఆశ్చర్యమేముంది? ఒకప్పుడు పూజావిధానములలో పశువధ కూడా సమ్మిళితమై ఉండేది. దానిని బలిదానము అనేవారు. హరిజనులకు ఒకప్పుడు మిగిలిన ఎంగిలి పదార్థాలను ఎంగిలి

❁ ప్రచలన=అందరూ ఆచరించే విధానము

దానముగా ఇచ్చేవారు, కాని ఇప్పుడు వారు దానిని అవమానముగా భావించి స్వీకరించుటలేదు. రోగులు వదిలేసిన బట్టలను ఒకప్పుడు ఒక విశేష జాతికి సంబంధించిన వారు ఆనందముగా స్వీకరించేవారు. కానీ ఇప్పుడు “వదిలేసిన వాటి దానము” స్వాభీమానము గల అత్యంత నిర్ధనులు కూడా స్వీకరించరు. పెళ్ళిళ్ళలో విరివిగా పిచ్చిగా ఖర్చుపెట్టే డబ్బు కన్యాదానము, వాగ్దానము మొదలగు పేర్లతో చెప్పబడుతోంది. ఈ విధముగా దానము అనే శబ్దము యొక్క దురుపయోగము అనేక భ్రాంతియుక్త రూపాలలో చూడవచ్చును.

సంచితము చేసిన ధనములో ఇన్ కమ్ టాక్స్ ఎగవేతకు గుర్తింపు పొందిన సంస్థకు స్వల్పముగా దానము చేసి జంట లాభాలు పొందుతున్నారు - ఒకటి టాక్సు నుంచి రాయితీ, రెండవది దానవీరుల జాబితాలో లెక్కింపబడుట చందా అడిగే వారి ఒత్తిడి, కుటుంబీకుల మీద అనుగ్రహము, తీర్థయాత్రల పేరుతో జరిగే పర్యటనలు, పిక్నిక్లు దానాలే. మనోరంజన కొరకు ఉద్యానవనాలు, పార్కులు, స్విమ్మింగ్ పూల్స్ మొదలగునవి కట్టించుట కూడా ప్రజలకోసము చేస్తున్నామని మనస్సును సముదాయించుకోవచ్చు. లంచము కొరకు ఇవ్వబడిన రాశి కూడా ఉదారముగానే ఇస్తాము కనుక దానమే కదా. అంతవరకు ఎందుకు మత్తుపదార్థాలు స్వీకరించేముందు శివుడికి అర్పణ చేస్తే అవి ప్రసాదముగా స్వీకరించవచ్చు. పేరు కొరకు ఒక చోట డబ్బులిచ్చి, ప్రతిష్ఠ పొంది ఆ ‘ఇమేజ్’ను ఇంకొక విధముగా లాభము పొందడానికి ఉపయోగించడము కూడా దానముగానే

లెక్కడకదారు. ఈ విధముగా దానమనే మాట నిత్యవ్యవహారములో ఏ విధముగా ఉపయోగిస్తున్నామో దానిని 'ఇచ్చి -పుచ్చుకోవడం' అనడం మంచిది.

దానమును ప్రామాణికమైన విధానముల ద్వారా ఉచ్చస్తరీయ సత్ప్రయోజనముల కొరకు ఉపయోగించినప్పుడే పుణ్యము అనాలి. దీనికి విరుద్ధముగా సోమరితనము, పాఖండము❀, మోసము, దుర్వ్యసనము, అంధవిశ్వాసముల విస్తారము కోసము ఖర్చుపెడితే విపరీత ఫలితాలు కూడా రావచ్చు. ప్రయోగము మరియు పరిణామము తో కలిసిన ఉత్కృష్టతయే పుణ్యానికి ఆధారము. దాని యొక్క ప్రతి క్రియగా పుణ్యముతో పాటు జోడింపబడే అనేక మంగళకర రూపాలు ముందుకు వస్తాయి. దీనికి విరుద్ధముగా ఆ రాశితో దుర్జనులను దుష్ప్రయోజనముల పరిపోషణకి ఉపయోగిస్తే దానముగా ఇచ్చినా అది మనకు, ఇతరులకు కూడా నరకము వంటి అనేక సంకటాలను ప్రవంచనలను❀ మాత్రమే కాక దానము అనే రంగములో ఇంకా చాలా లోపాలు ఉన్నాయి. ఏదైనా ప్రీగా రావాలనే అలవాటుని పెంచుకోవడము అధఃపతనానికి దారి తీసేదిగా ఉంటుంది. విపత్తులలో ఉన్న వారికి సామాజిక సహాయం చేసి వారి

❀ పాఖండము :- కేవలము కర్మకాండలు చేసి భావనా

శూన్యముగా ఉండేవారు ఏర్పరుస్తుంది.

❀ ప్రవంచన=మోసము

కాళ్ళ మీద వారు నిలబడేడట్లు చేయడము ఒక విషయము కానీ ప్రతీదీ ప్రీగా తీసుకునే అలవాటు పెంచి అదే స్వభావముగా మార్చడమనేది సవ్యముగా ఉన్న మనిషిని వికలాంగునిగా చేయుట వంటిది.

ఇటువంటి పరిస్థితిలో ఆలోచించవలసిన విషయము ఏమిటంటే ప్రశంసనీయ స్థాయిలో దానము పేరిట వెదజల్ల గలిగేంత న్యాయోపార్జిత ధనము ఎలా సంపాదించగలము? వాస్తవానికి ధనికుల దానము వారి యొక్క సంచిత పాపములకు ప్రాయశ్చిత్తము. ప్రణమునకు చీము బాగా పడితే దానిని శస్త్రచికిత్సతో తీసివేస్తే చికిత్సకుని కంటే చేయించుకున్న వారికే ఎక్కువ లాభము.

ప్రతివ్యక్తి సాధారణ నాగరిక జీవనము గడుపుట, సాదా జీవనము - ఉచ్చ ఆలోచనలు అనే నీతిని పాటించుట, చెమటోడ్చి కష్టించి న్యాయాచిత సంపాదనతో సంతోషపడుట ఉచితమైనది. దొంగతనము, దురాచారములను ఇందుకొరకు ప్రయోగించ కుండుట. ఒక వేళ సంపాదించినదానిలో ఖర్చులు పోగా మిగిలనది అవాంఛనీయతల నుండి, అవ్యవస్థలను సరి చేయుటకు ఖర్చు చెయ్యాలి. సత్రవృత్తి సంవర్ధన యొక్క వ్యవస్థ జోడింపబడకపోవుట చేతనే ప్రగతిశీలతలనే మొక్కలు ఎండిపోతున్నాయి. వీటిని చిగురింప చేయుటకు ఏది సాధ్యపడితే అది చేయాలి. ఇదే సత్యయుగ పరంపరగా ఉండేది, చేయ వలసినది కూడా ఇదే.

2. ఆలసించడానికి ఇది సమయం కాదు

మానవ శరీరము యొక్క సంరచన ఇతర ప్రాణులతో పోలిస్తే ఎంత సమున్నతమైనది అంటే, దాని నిర్వహణకి, ఏ రకమైన అసౌకర్యాన్ని సహించవలసిన అవసరము, కారణము మన దృష్టికి గోచరించదు. అన్ని జీవాలు, జంతువులు క్రీడిస్తు, సల్లాపాలలో జీవిస్తాయి. గెంతుతు, పాడుతు కిలకిలారావాలతో రోజంతా గడుపుతాయి, కాని మరి వికాసము చెందిన మనిషి ఈ విధముగా ఎన్నో బాధలతో చుట్టుముట్టబడి ఎందుకు ఉన్నాడో తెలియడము లేదు. రోగము, శోకము, అభావము, క్షేమము, విద్యేషము, అశాంతికి చెందిన అనేక రకాల కారణములు అతని మెడచుట్టు ఉచ్చు బిగిస్తున్నాయి. చింతలు, శంకలతో హృదయము కొట్టుకుంటూ ఉంటుంది. ప్రతి వ్యక్తి తన పరిధిలో ఎన్నో సమస్యలను చెప్తూ ఉంటాడు, అంతే కాక ఆపన్నగ్రస్తుని వలె తనని తాను దయనీయ పరిస్థితులలో ఇరుక్కునట్లు తెలియజేస్తాడు. దీనిని ఆశ్చర్యకరమైన విషయమనే అనవచ్చు ఎందుకంటే సృష్టిలో సమస్త ప్రాణులకంటే అన్ని కోణాలలో సుసంపన్నమైన ప్రాణి, ఆపదలు అన్నివైపులనుంచి చుట్టుముట్టిన వాని వలె రోజులు గడుపుచున్నాడు.

కొంచెం గంభీరముగా ఆలోచిస్తే మనకి కారణము స్పష్టముగా కనిపిస్తుంది. వాసనలు, తృప్తులు, అహంకారము (ఈగోయిజమ్) అనబడే నిబిడికృతమైన భవబంధనాలు అతడిని చాలా గట్టిగా బిగించి వేసినందువల్ల ఇరవైనాలుగు గంటలు ఈ చిక్కుల ద్వారా ఏర్పడిన

జాలంలో అలవికాని బాధలు పడుతున్నాడు. లోభము, మోహము, అహంకారముల పరిపూర్తి కోసము మనిషి ఎంతో వ్యాకులపడుతూ “ఇంకా ఎక్కువ కావాలి” అనే ఆలోచన మినహా అతడికి మరి ఏదీ స్ఫురించదు, అంతేకాక తాను అల్లుకున్న గూటిలో తానే చిక్కుకొన్న సాలె పురుగులా దాని నుంచి బయట పడటానికి ఏదో ఒక ఉపాయము ఆలోచించడానికి, ఉత్సాహం కూడా తెచ్చుకోడు, దాని వల నుంచి తప్పించుకొనే మార్గాన్ని వెతకడు.

స్వాభావికమైన అవసరాలు చాలా స్వల్పముగానే ఉంటాయి. వాటిని కొన్ని గంటలలో మన స్వశక్తితోనే పొందవచ్చును. ఎవరిని అడగవలసిన అవసరము కూడా రాకూడదు. మన ఉత్పాదన ఎంత ఎక్కువ ఉన్నదంటే వాటిని మనము సారవంతమైన భూమిలో నాటితే ఒకటి నుంచి వెయ్యి, వెయ్యి నుంచి లక్ష అనే క్రమములో నిరంతరము నిరాటంకంగా జరుగుతూ పోతుంది, అంతే కాక ప్రసన్నత నుంచి ప్రఫుల్లత వరకు ఆనందాన్ని మనిషి ప్రతినమిషము అనుభవములోకి తెచ్చుకోవచ్చును.

జీవధారి యొక్క దౌర్భాగ్యము ఏమిటంటే ఆతడు ఎప్పుడు తల్లకిందుల బుద్ధినే కలిగి ఉంటాడు. ఫలితముగా ఏ కొమ్మమీద కూర్చుంటే దానినే నరుక్కొంటాడు. పురుగులు ఏమనుకుని దీపము పైకి ఎగురుతాయో గాని, ఏదీ పొందక తమ రెక్కలనే కాల్చి వేసుకొని ఏడుస్తూ చచ్చిపోతాయి. పిట్టలు, చేపలు శ్రమలేకుండా ఆహారము దొరుకుతుందనే అనుకుంటాయి కాని దాని చుట్టు ఉన్న ప్రాణఘాతకమైన వలను చూడవు. ఎడారిలో మృగతృష్ణల వెంట

తిరిగి తిరిగి దాహంతో లెడి చనిపోతుంది. కస్తూరి మృగమైన హరిణి తన నాభినుంచి వస్తున్న సుగంధాన్ని ఎక్కడినుంచో వస్తున్నదని భావించి అన్య ప్రదేశాలలో గాలించి, గాలించి చివరికి చనిపోతుంది. కుక్క ఎండిపోయిన ఎముక కొరికి కొరికి దాని రాపిడికి తన మూతి నుండి కారే రక్తాన్ని ఎముక రసమని భావించి తన రక్తపిపాసిగా మారిపోతుంది.

మనిషి “బుద్ధివాది” కాబట్టి ఎక్కువ తెలివితేటలు చూపిస్తాడని భావిస్తాము. అయితే ఈ తెలివి తేటలతో చాలా కూడబెట్టాలనే ఆబతో చెత్తనుంచి నిర్ధకమైన వస్తువులను ఏరుకుని తన సంచనింపుకొని తిరిగి దానికి నిప్పుంటించి , తాను ఏదో సాధించినట్టు అట్టహాసము చేసే పిచ్చివానివలె ప్రవర్తిస్తాడు. గొట్టెలు గుడ్డిగా ఒక దాని వెంట ఒకటి వెళ్తూ చివరకు అన్నీ గుంపుగా గోతిలో పడిపోతాయి. మిడతల దండు గుంపుగా ఎదుగుతాయి అవి ఎగరగలిగినప్పుడు దిశారహితముగా ఎగిరి ఫలితముగా ఎడారిలోనో మలమల మాడటమో లేక సముద్రము వంటి జలాశయములో మునగటమో జరుగుతుంది కానీ ఇదే విధముగా మనిషి చేస్తే చిత్రము అనిపిస్తుంది. బాహ్య ప్రపంచములో ఎన్నో వింతలు చూపే మనిషి తన వంతు రాగానే ఎంతో మూర్ఖముగా ప్రవర్తిస్తూ సంతోషముగా, ఆనందంగా ఆత్మహత్యకి దారి తీసే పరిస్థితుల వైపు వెళ్తూ దానిని ఆపి, సవరించే ప్రయత్నం చేసే వారితో తొడకొట్టి దెబ్బలాటకి దిగుతాడు.

చాతుర్యాన్ని, బుద్ధిని రెండు భాగాలుగా విభజించవచ్చును. మొదటిది ఎన్నో ప్రాపంచిక క్రియాకలాపాలలో ఏదో విధముగా

సాఫల్యము పొంది చూపించవచ్చును. ఈ విధానములో నీతి- అనీతి అనేది లేదు అనే అనవచ్చును. ఎదో ఒక రకముగా తమ పని కానిచ్చుకోవాలి, అనేది వీరి అభిమతము. దీనికోసము నింగి-నేల ఏకము చేసి ఏదో విధముగా ఆ కార్యము జరిగేటట్లు చూడటమే. దీనినే బాహ్య పక్షము అంటారు.

మనిషి యొక్క అంతరంగ పక్షమని ఒకటుంది, ఇందులో మర్యాదలకి ప్రముఖ స్థానముంటుంది. ఏ నిర్ణయము తీసుకోవాలన్నా తెలివితేటలు, నిజాయితీ, బాధ్యత, సాహసము అనే గీటురాయిని నిలబడిన తరువాతే, ముందుకు అడుగు వేస్తాడు. ఈ విషయంలో తమతో పాటు ఇతరుల హితముని కూడా దృష్టిలో ఉంచుకొంటారు. ఈ సందర్భములో ఆత్మతో పాటు పరమాత్మ యొక్క అభిమతముకూడా వింటారు.

నేడు బహిరంగ పక్షానికే ప్రాముఖ్యత ఉంటోంది. మనిషి తెల్లగా యువావస్థలో ఉంటూ అలంకరణతో ఆకర్షణీయముగా ఉంటే చాలు, ఆ వ్యక్తి లోపల ఎయిడ్స్, సిఫిలిస్, టి.బి, క్యాన్సర్ వంటి రోగాల విషాణువులు సంపర్కములోకి రాగానే అంటుకోవడానికి సిద్ధముగా ఉన్నారే పట్టించుకోరు. జిత్తులు, ఉద్దండత కలిగిన వ్యక్తి ప్రతీచోట తన ప్రతాపమేనని గొప్ప చెప్తూ ఎవరినైనా సరే భయపెట్టి, నొక్కివేయ గలుగుతాడు. బాగా సంపన్నులైన వ్యక్తుల సంపాదన కూడా ఔచిత్యముతో కూడినది కాదు. నేతృత్వ స్థాయిలో సామాన్యంగా పులిని చూసి వాత పెట్టుకున్న నక్కలాగా, దొంగజపము చేసే కొంగలాగ రకరకాల ఆదర్శాలను వల్లించే వారే ఎక్కువ. ఇందుకు విరుద్ధముగా

కొంత మంది ప్రామాణికత, ప్రఖరతని అక్షుణ్ణం చేసుకోవడానికి, పెద్ద- పెద్ద కష్టాలు పడటానికి, రెండురెట్ల మూల్యం చెల్లించుకోవడానికి తయారుగా ఉంటారు. వారి శరీరము కాదు, వారి చరిత్ర ప్రేరణకి ఉద్గమ స్థానమై అసంఖ్యాకులను ముందుకి నడిపించడానికీ, ఉచ్చస్థాయికి చేరటానికి కారణమౌతారు. ఇలాంటి వారే మహామానవులను చెక్కిన శిల్పాలు, అంతేకాక మానవీయ ఉత్కృష్టతను, ఆదర్శవాదాన్ని రక్షించేవారని అనవచ్చును.

కాని ఈ విలువ తెలియని వారిని జిత్తులతో, మోసముతో, ఆడంబరముతో బ్రతకడము మినహా ఇతర విషయాలను ఒప్పుకోని వారిని ఏమనాలి? ఎక్కువ శాతము ఈ విధమైన విడంబన గలవారు ఉండటము వల్ల ఎక్కువ జనాభా వారి వైపే మొగ్గు చూపుతుంది, అయితే ఈ రకమైన లోకమాన్యతకి విలువ ఇవ్వలేము, వాటి అనుసరణ వల్ల మానవీయ గరిమ రక్షింపబడదు కూడా!

నిర్బలురు, పరాజితులు అయినా మానవీయ గరిమ కలవారిని అనుసరించి అభినందించాలి కాని పెద్దవారి పలుకుబడిని చూసి ఆ చమత్కారానికి అచ్చెరువొందకూడదు.

ఈ ప్రసంగంలో పెద్దవారిని గురించి చర్చించడము లేదు, ఎందుకంటే వారు నీటి బుడగలు వలె పైకి ఉబికి కొంచెం సేపు ఇటు-అటు తిరిగి అదృశ్యమౌతారు. ఇక్కడ భూఖండానికి, సముద్రానికి దీప్తివంతంగా ప్రకాశించే స్తంభాల వంటి వారి గురించి ప్రస్తావించబడుతోంది. శేషనాగుని పడగపై ఈ భూమి నిలిచి ఉన్నదా, లేదా అనే విషయముపై అభిప్రాయ భేదాలు ఉండవచ్చును, కాని

మానవత్వ గరిమ, మహిమ మాత్రము ఆదర్శవాదుల భుజాలపై నిలిచి ఉన్నదనటము నిర్వివాదమైన అంశము. వీరి వల్లనే చిరస్థాయి శాంతి మరియు ప్రగతి ఉందని ఆశించవచ్చును. విచారశీలురు, వివేక వంతులు అని వీరిని పేర్కొనవచ్చును.

చతురులు అందుబాటులో ఉన్న కార్యకలాపాలలో తమ విశిష్టతను ప్రదర్శించి ఏదో ఒక రకముగా లాభాలు ఆర్జించి చూపుతారు, కాని వివేకవంతులు ఏ కార్యాలవల్ల మర్యాద నిలుస్తుందో, సౌశీల్యము ఉప్పొంగుతుందో అలాంటి పని చేయాలని ఆలోచించి చేయాల్సి ఉంటుంది. ఇటువంటి గౌరవప్రదమైన అభిప్రాయాలు కలిగిన వారు మూడు ప్రధానమైన సమస్యలను ఎదుర్కొంటారు- మొదటిది, ఇతర ప్రాణులకు సర్వధా దుర్లభమైన, ఇంత కళాత్మక జీవితం, సృష్టికర్త ఏ ప్రయోజనాన్ని ఆశించి, మానవులకి ఇచ్చి, తన విశిష్టమైన అనుదానానికి వారిని అధికారులుగా ఎన్నుకొన్నాడు? రెండవది, నేటి పరిస్థితులలో ప్రాప్తించబడిన సాధనములు, వైభవము యొక్క సర్వశ్రేష్టమైన ఉపయోగం ఏమి అయి ఉండవచ్చు? మూడవ విషయము ఏమిటంటే జన్మవలె మృత్యువు కూడా నిశ్చయము. అది రేపైనా రావచ్చును, ఎల్లండైనా కావచ్చును. ఆ తరువాత ఏ దర్బారులో హాజరు కావలసి ఉన్నదో, అచ్చట ఏ విధముగా ఏ రూపములో మన జీవనచర్య నిర్ధారణ వివరించాలో? పై మూడు ప్రశ్నలు సమాధానము కొరకు పరీక్ష కోసము తయ్యారయ్యే విద్యార్థివలె శ్రమించే వాడు, సరి అయిన సమాధానమిచ్చి అందులో గౌరవప్రదముగా ఉత్తీర్ణుడు అవుతాడు. అతడే మానవజీవితము యొక్క మహత్వాన్ని

అర్థము చేసుకుని తనకి ఇచ్చిన ఉపలబ్ధులను సార్థకమయ్యేటట్లు , తదనురూపముగా వ్యవహారాన్ని మలచుకొన్నాడని అర్థము చేసుకోవాలి. ఇటువంటి వారు సంఖ్యలో చాలా తక్కువగా ఉన్నా ప్రతిభ, ప్రఖరత, ప్రామాణికతలలో సంపన్నులని వీరిని మాత్రమే అనగలము.

ఎవరికైతే ఇలాంటి ప్రశ్నలతో సంబంధము లేదో, ఎవరైతే ఈ విధముగా ఎప్పుడూ ఆలోచించరో , లేక ఆలోచించాల్సిన అవసరము లేదనుకుంటారో, లేక ఖాళీ ఉండదో వారు ఈ మానవజాతికి చెందిన వారైనా, యదార్థానికి వారు వేరే లోకానికి చెందిన ప్రాణులు. వ్యంగంగా చెప్పాలంటే వారు పృథ్వి యొక్క యక్షులు, గంధర్వులు, కిన్నెరులని కూడా అనవచ్చును. మోటు భాషలో చాతుర్యము చాలా ఎక్కువ కలవాడు, వల విసిరేవాడు, కళావంతుడు అని అనవచ్చును. ఇటువంటి వాడు చెల్లని నాణెము వలె అన్నింటి కాల పెద్దాడు కాని మానవత్వపు గీటురాయిలో అనుపయుక్తమని అనిపించుకొంటారు. నిజమైన బంగారము వంటి వారు ఎవరంటే ఆదర్శాల నిప్పులో కరిగేవారు, గీటురాయికి ధీటుగా నిలిచేవారు, తమ గరిమను అక్షుణ్ణంగా నిలిపి ఉంచు కుంటారు. వారేగాలివలె ప్రాణాన్ని పంచుతారు, మబ్బులవలె కురుస్తారు. సూర్యుని వలె స్వయముగా గతిశీలురుగా ప్రకాశవంతులుగా ఉండి తమ వెలుగు, వేడి ఇతరులకి ఇస్తారు. ఇటువంటి వారే పై మూడు ప్రశ్నలకి సమాధానము ఇవ్వగలరు. జీవితము ఎందుకు ఇవ్వబడిందో తెలుస్తుంది. ఈ జీవితముతో ఏ కర్తవ్యాలు, బాధ్యతలు అనేవి కలిసి ఉన్నాయి? ఆ

సృష్టికర్త దర్బారులో ప్రవేశించినప్పుడు తలపైకెత్తి తాము చేసిన కార్యములకు సంతోషకరమైన వివరణ ఇవ్వగలరా?

తిండి-ప్రజనన కార్యక్రమాలకొరకు క్రిమి కీటకాలు కూడా బ్రతికేస్తాయి. పై రెండు ప్రయోజనాలను క్రిమి-కీటకాదులు నిశ్చింతగా పూర్తి చేసుకొంటాయి. ఇక మానవ జీవితమనే సుర దుర్లభమైన, ప్రష్టయొక్క అనుపమ కళాకృతి విలువ ఇంతే అనుకొంటే దౌర్భాగ్యము చరమ సీమలో ఉన్నదనుకోవాలి. మానవుని తరువాత స్థాయి దేవతల స్థాయి. ప్రగతిలో ఉపయుక్త పదవి ఇదే! ఇది కాకుండా 84 లక్షల యోనుల కుచక్రంలో భ్రమణం చేస్తూ నాటకీయ దుర్గతిలో పడి ఉండటమే అనుకొంటే చేసేదేమి లేదు. వెనక్కి వెళ్ళి బొక్కబోర్లా పడటమే ఇక మిగిలింది.

సాధారణముగా మనిషి సమయానుసారము మాములుగా ఆలోచించి మెల్లిగా ముందుకు సాగవచ్చును, కానీ ఒకొక్క సారి వెంటనే నిర్ణయము తీసుకోవాల్సిన పరిస్థితి వస్తుంది. పక్కంటికి నిప్పంటుకొని వాటి కణాలు మన ఇంటి కప్పు మీద పడ్తూ ఉన్నప్పుడు నిద్రమత్తులో జోగూతు కూర్చోలేము కదా! రైలు ప్లాట్ ఫారమ్ మీద నిలబడి, గార్డ్ బండి బయల్దేరుతున్నదన్న సూచనగా విజిల్ వేస్తే ట్రైన్ ఎక్కి తమచోటు వెతుక్కోవడములో చురుకుతనము చూపించాల్సి ఉంటుంది. పరీక్షలలో పూర్తి ఏకాగ్రతతో పరీక్ష పేపర్లకి సమాధానము రాయాల్సి ఉంటుంది. ఆ సమయములో కుకల్పనలలో తేలుతు ఉండటము చాలా నష్టాన్నే కలిగిస్తుంది. దుర్బటన జరిగితే వెంటనే ఉపచారాలు చేయాల్సి ఉంటుంది, లేకపోతే అధిక రక్తస్రావము వల్ల

ప్రాణాలకే ముప్పు ఏర్పడుతుంది.

ప్రస్తుత కాలములో మానవజాతి ఒక కాలు ఉత్థానము వైపు రెండవ కాలు పతనము అనే పడవ వైపు పెట్టి ఉంది. ఈ రెండింటిలో ఒకదాన్ని ఎన్నుకోవడములో ఆలస్యము చేయరాదు, ఎందుకంటే సందిగ్ధంలో ఉన్నవారిని విపరీత దిశలో వెళ్ళే నౌకలు పతన దిశ వైపుకి లాగిస్తాయి. గడిచిపోయిన కాలము తిరిగి రాదు కదా! విభీషణుడు, ఆంజనేయుడు, అర్జునుడు, బుద్ధుడు తమ నిర్ణయాలు వెంటనే తీసుకొన్నారు. వీరు తరువాత చూసుకుందాములే అనుకుంటే అంతటి సుయోగము తప్పిపోయేది కదా, సమయానికి అంది వచ్చిన అవకాశాన్ని జారవిడుచుకొనే వారే కదా! పంటలు నాటడానికి కోసుకోవడానికి మధ్య కొంత వ్యవధి ఉంటుంది, ఎవరైతే దీనిని గమనించరో వారికి చేతిలో పంట పైకము సగమే ఉంటుంది. సోమరితనము చాలా ఎక్కువ నష్టానికి కారణము అవుతుంది. కాని చాలా సార్లు ఎంతో అలభ్యమైన అవకాశము ముందు. ఆ పరిస్థితులలో అన్యమనస్కముగా ఉండటానికి వీలు లేదు. పందెంలో గుట్టాన్ని బాగా పరుగెత్తించే వాడు కూడా అస్త-వ్యస్త వేగంతో ఉంటే పరాజయమే చిక్కుతుంది. నారదుని సలహాని వినడము వల్ల దృవుడు, ఉమా, సరస్వతి, సావిత్రి మొదలైనవారు అజరామరులైయ్యారు. మూఢ మతులు బహుమూల్య సంకేతాలు, సందేశాలు ఈ చెవితో విని ఆ చెవితో వదిలి వేస్తారు. జ్ఞానము కర్మతో కలిస్తేనే సార్థక మౌతుంది. ఈ ప్రయోజనము చరితార్థమవటానికి ఇదే సమయము.

3. ఎన్నడూ దొరకని అవకాశాన్ని జారవిడవ కూడదు.

సాధారణ కాలం ఉంటుంది, అసాధారణ కాలం ఉంటుంది. సాధారణ కాలం ఎలా గడిపినా బాధ ఉండదు. కాని నిర్ణయం తీసుకోవలసిన సమయంలో, ఆలోచిస్తూ సంకోచిస్తూ కూర్చుంటే, చాలా నష్టపోవలసి వస్తుంది. వివాహమండపంలో సమర్థ రామదాస్‌ని 'సావధాన్' అంటే అతను ఆ సంకేతాన్ని కేప్టన్ ఆదేశంగా భావించి, స్వీకరించారు. బాహ్య సంకేతాన్ని వారి అంతరాత్మ గంభీరంగా తీసుకొని ఆచరించడం వల్ల వారు రాష్ట్రఉద్ధారకులుగా చిరకాలంవరకు గుర్తు ఉంచుకోతగినవారుగా మారారు. శంకరాచార్య, వివేకానంద, దయానంద, వినోబా మొదలగువారు తమ లక్ష్యము నిర్ధారణ చేసుకోవటంలో సంవత్సరాల కాలం వృధా చేయలేదు. ఏసుక్రీస్తు నిజమే చెప్పారు, “గొప్పతనం అందుకోవటానికి, ఎడం చేయి సక్రియంగావుంటే, దానినే ఉపయోగించు లేకుంటే, కుడిచేయి సర్దుకునే లోపల సైతాన్ వచ్చిన సుయోగాన్ని ఎల్లప్పుటికి ఎత్తుకుపోవచ్చు”.

ప్రసవకాలంలో అజాగ్రత్త చూపితే, తల్లి, పిల్ల, ఇద్దరికి ప్రాణహాని కలగవచ్చు. మోటారు దుర్లభనలోకూడా, డ్రయివర్ చేసే క్షణిక నిర్లక్ష్యం, పెద్ద నష్టం కలిగిస్తుంది. గురి సంధించేవాని చెయ్యి కొంచెం కదిలినా, బాణం ఎక్కడికో పోయి తగులుతుంది. మానవ జీవితం కూడా ఇటువంటి దుర్లభమైన అవకాశమే. ఇది ఎవరి దగ్గర ఎన్ని

రోజులు ఉంటుందో గ్యారంటీ లేదు. నేడు పడుకున్నవ్యక్తి రేపు అవకాశముందే, శాశ్వతంగా కళ్ళుమూసినా మూయవచ్చు. శంకరాచార్య, వివేకానంద, రామతీర్థ లాంటి మహామానవుల జీవితమే నిండు యోగసంఘంలో ముగిసినప్పుడు, ఎవరికి ఎన్నిరోజులు జీవించే అవకాశం దొరుకుతుందో ఖచ్చితంగా ఎవరు చెప్పగలరు. ఇలాంటి అమూల్యమైన సమయం యొక్క అవకాశాలను నిర్ధారించుకోవడమే మంచిబుద్ధి.

ఇది యుగసంఘి సమయం. 20వ శతాబ్దం శలవు తీసుకుంటోంది. 21వ శతాబ్దం యొక్క ప్రభాత ఘడియల అరుణోదయం తూర్పు దిశలో జరుగుతున్నది. యుగసంఘి యొక్క అవకాశం ఆసాధారణమైనది. ఇటువంటి సమయాలలోనే మేఘాలు దట్టమవుతాయి, చెట్లు, మొక్కలు వసంత వస్త్రాలు ధరిస్తాయి. జన్మ ఆరంభము, మృత్యువుతో వచ్చే అంతము కూడా ఒక విచిత్రమైన వాతావరణం తయారు చేస్తాయి మరియు కొత్త సంవేదనలు వెలికితీస్తాయి. ఈ రోజులలో కూడా అలాంటిదే జరగబోతోంది. జీవించి ఉన్నవాళ్ళు వాళ్ళ గరిమకు అనురూపంగా కొన్ని నిర్ణయాలను తీసుకోవలసి వస్తున్నది.

ఈ రోజులలో మానవజాతి యొక్క జీవితాలు కొత్త కాగితం మీద కొత్త సిరాతో, కొత్తగా వ్రాయబడుతున్నది. ఈ గందరగోళంలో తన స్థానం ఎక్కడ ఉందో, ఎన్నుకొనే అవకాశం ఇదే. తరువాత ఎవరిని ప్రణాళిక ప్రకారం ఎక్కడ ఉంచితే, అక్కడే గతిలేని మేఘాలలా,

నిలబడి ఉండాలి. రైలు ప్రయాణంలో ఎవరు, ఎక్కడ, ఎలా కూర్చుంటే, వారికి యాత్రాంతం వరకు అక్కడే ఉండే అవకాశం లభిస్తుంది.

నాటక రంగస్థలంపై, ఎవరు ఏపాత్ర నిర్వహించాలో ముందుగానే నిర్ణయం అయిపోవాలి. తెర ఎత్తేక, అభినయం యొక్క నిర్ధారిత ప్రక్రియ చేయటమే మిగిలి వుంటుంది. ఈ యుగసంఘి వేళలో, న్యాయాధీశుని నిర్ణయంలాగా ప్రతి ప్రాణవంతుడు తన శక్తికి తగినట్లు మున్ముందు తన పాత్ర ఏ స్థాయిలో నిర్ణయించుకోవాలి.

పెండ్లి సందడిలో, ఇంట్లో ఉన్న ప్రతి చిన్న-పెద్ద వ్యక్తి, తన సామర్థ్యానికి అణుగుణంగా ఎంతోకొంత సహాయం చేయవలసి ఉంటుంది. రోగము లేక అంగవైకల్యము వలన నిస్సహాయులుగా ఉన్నవారే ఎటువంటి సహాయోగము ఇవ్వకుండా నిష్క్రియముగా ఉండిపోతారు. మిగిలిన వారిని, ఉత్సవం తో కూడిన ఉత్సాహమే ఏదో ఒక విధంగా సహాయంచేసే వారిలా చేసేస్తుంది. విపరీత పరిస్థితులలో కూడా ఇటువంటి సక్రియతే ఏర్పడుతుంది. ఇంట్లో ఒక ఉపయోగకరమైన వ్యక్తి మృత్యుచెందితే, ఇంట్లో అందరూ విలపిస్తు ఉండటము జరుగుతుంది. అందరూ శ్మశానానికి వెళతారు. పరివర్తన యొక్క ముఖ్యమైన అవకాశాలు తనతో కొన్ని బాధ్యతలను తీసుకొని వస్తుంది. వాటిని కాదనే వారిని, దర్భకులు కూడా తిరస్కరిస్తారు.

దీపావళి సమయంలో చేసినట్లే, ఈ పరివర్తనా సమయంలో కూడా, అన్ని ఇళ్ళల్లో చెత్తా-చెదారం బయట పడేసి, సున్నాలు-

రంగులు వేసి ఇల్లు, వాకిలి అలంకరించబడతాయి జాగా, సాధనాలు ఎంత తక్కువైనా కావచ్చు. హోళీ సమయంలో, పనికిరాని వస్తువులను కూడదీసి కాలుస్తారు, మరియు ఇంట్లో అందరూ ఒకరిని ఒకరు కౌగలించుకుని ఆనందాన్ని వ్యక్తపరుస్తారు. హోళీ-దీపావళి పర్వాలలో, సందడి లేని ఇల్లు అరుదుగా వుంటుంది. శిధిలాలను కూడా, పూర్వీకుల పేరుతో దీపాలతో అలంకరిస్తారు.

ఈ రోజులలో చరిత్రలో ఒక కొత్త అధ్యాయం రచించ బడుతోంది. ఇందులో మన ప్రతీ ఒక్కరికి చెప్పుకోతగిన స్థానం ఉండాలి, దాని చర్చ తరతరాల వరకూ జరగాలి. వాళ్ళ స్మృతి అందరికి ఎలా ఆలోచించాలో, ఏ దిశలో వెళ్ళాలి, ఏ మార్గం వైపు వెళ్ళాలి అనే ప్రేరణ ఇవ్వాలి. దీపం చిన్నదైనా తన ప్రభావక్షేత్రంలో కాంతిని ఇచ్చేదిగా, కారు చీకటిని ఓడించేదిగా ఉంటుంది, ఈ ప్రయత్నంలో తన చమురు-వత్తి లాంటి సీమిత సాధనాలను పణంగా పెట్టవలసి వచ్చినా! మన విలువ దీపం కన్నా తక్కువా? కేవలం కృపణత (లోభత్వము)అనే తుఫానే శ్రేయోమార్గంలో నడవటానికి అడుగు అడుగునా ఇబ్బందులు కలుగచేస్తున్నాయి. ఎంతోమంది పెద్ద-పెద్ద పనులు చేశారు. మనము కావాలని తెచ్చి పెట్టుకున్న కృపణత (లోభత్వము) కారణంగా, జీవిత అంతరంగ మరియు బహిర్గత పక్షాలు, ఆత్మప్రతాడన, లోకనింద సహించుతూ ఉండవలసి వస్తోందని తెలిసికూడా, దీనిని మనం తగ్గించడంగానీ తీసివేయడంగానీ చేయలేమా?

ఇచ్చిపుచ్చుకోవటం ప్రపంచము యొక్క శాశ్వత నియమం. మంచి చేసేదానికి కృతజ్ఞత తెలుపుతారు. కాని కష్ట సమయంలో సహాయం చేసినవారిపై సర్వస్వం ధారపోస్తారు. శబరి, ఉడుతల చిన్న చిన్న త్యాగాలు అమరత్వం పొందాయి, కారణం, వీనితో పరమాత్ముని సంపుటికరణ ఉంది. నారదుడు దేవర్షి అయ్యి ఎల్లవేళలా భగవంతుని కొలువులోకి వేళ్ళే అధికారం పొందటానికి కారణం, భగవంతుని భక్తి ప్రచారానికి పూర్తిగా సమర్పితమవటమే. హనుమంతుని ఉపాసించేవారు, రామభక్తులకంటే హెచ్చుమంది ఉన్నారు. ఎందుకనగా, అవసరమైనప్పుడు హనుమంతుడు రాములవారికి ప్రాణపణంగా సహాయం చేసాడు. రామ లక్ష్మణులు ఇరువురిని తన భుజాలపై కూర్చోబెట్టుకుని తిరిగారు. రాముడు కూడా వారిని తన వరిష్ట ఐదవ తమ్మునిగా ఘోషించాడు.

ఈ రోజులలో సృష్టికర్త యొక్క అదమ్య ❀ మరియు ప్రచండమైన కోరిక ఏమనగా, ఈ కుళ్ళిపోయిన ప్రపంచాన్ని మార్చడానికి, దాని కాయకల్పం చేయడానికి మంచి యోగం కల్పించాలని, అదే “ఇరవై ఒకటవ శతాబ్ది ఉజ్జుల్ భవిష్యత్తు”. ఇదే మానవునిలో దేవత్వం ఉదయించడం మరియు ప్రతిభా పరిష్కార మహా అభియానం. దీనినే ప్రజలు విచార క్రాంతి యొక్క ఎర్ర కాగడా ప్రజ్వలించడం అంటారు. ఈ దైవీ కోరికలో ఎవరు ఎంత సహాయ పడతారో, అంతగా వారు కృతకృత్యులయ్యారని తెలుసుకుంటారు.

❀ అదమ్య : దమనము చేయలేని, అణగద్రొక్కలేని

4. సమయదానము - మహాదానము

దానం చేస్తే పుణ్యం వస్తుందనే కథనం వెనుక, ఆ దానం శ్రద్ధతో కూడిన భావ సంవేదనల తోను, సత్ప్రయోజనాల కోసం చేసారనే నమ్మకం వుంటుంది. అలా కాకుండా, దానంలో దురభిప్రాయాలు ఉండి ఉంటే, దాని ప్రతిక్రియ మరియు పరిస్థితులను అనుసరించి, అది పాపంతో సమానమవుతుంది మరియు ఇచ్చినవారికి పుచ్చుకున్నవారికి కూడా అవమానంతో పాటు జరగకూడనిది జరుగుతుంది. అందుచేత, దాన-భావనతోపాటు వివేకం, ఉత్ప్రష్టతలు కూడా పాటించాలని భావిస్తారు. అలా జరిగినప్పుడే, దానంతో వచ్చే పుణ్యపరమార్థాలు అందరికీ శ్రేయస్సు చేకూరుస్తాయని ఆశించవచ్చును.

ఈ రోజులలో, దానానికి అనేక సందేహాలు జతపడ్డాయి. వాని చర్చ ఈ పుస్తకం ప్రారంభంలోనే చేయబడినది. ఒక ప్రాముఖ్యమైన పనికి అవసరమైనంత ధనం ఒక్కరే ఇవ్వగలిగే సామర్థ్యం గలవారు, అంత ధనరాశి కలవారు ఎక్కడో కాని ఉండరు. భామాషాహ్ లాంటి ధనవంతుల దగ్గర, రాణాప్రతాప్ వంటివారికి కావలసినంత ధనం ఇవ్వగలిగే సామర్థ్యం ఉండేది. హరిశ్చంద్రుడు, కర్ణుడు లాంటి దాసశీలురు అవటానికి, పూర్వపు సంపదతోపాటు ఉచ్చమైన వివేకం మరియు ఉదారతత్వం కూడా ఉండాలి. ఇటువంటి సుయోగం ఎక్కడో ఒకరు పొందుతారు. సాధారణంగా,

“మూర్ఖుల సొత్తు పరిహసించేవారు తినిపోతారు”, అనే సూక్తి చరితార్థము అయి, చెడ్డపేరుతో పాటు చెడ్డఫలితాలు కూడా ఆర్జిస్తారు.

ధనం, భౌతిక పురుషార్థము సుయోగము కలిస్తే లభించే ప్రతిఫలం. ఈ స్థితిని పొందడం, ఈ రోజులలో అందరికీ సాధ్యం కాదు. అటువంటప్పుడు, పుణ్య- పరమార్థాలకొరకు, పరమాత్ముడు అందరికీ ఎంతో ఉదారంగా ప్రసాదించిన సంపదపై దృష్టిని మళ్ళించాలి. అదే “సమయము”. సమయమనే శృంఖలతో జీవన శృంఖల ఏర్పడుతుంది. ఎంతో ఆసక్తి ఉంటే తప్ప దీన్ని ఉదారముగా ఉపయోగించలేము. రుచించని సమయక్రమంతోనే జీవన-శృంఖల వినిర్మితమవుతుంది. దానిని ఉత్తమంగా ఉపయోగించాలంటే, ప్రయోజనంలో తీవ్రమైన ఆసక్తి ఉండాలి. రుచించని పని ఎంత మంచిదైనా చేయబుద్ధికాదు. మనస్కరించని పని మొదట ప్రారంభమవదు, అయినా మధ్యలోనే ఆగి పోతుంది.

దానాల పరివారములో, ధనం తరువాత గుర్తించబడేది “సమయము”. అది అందరికీ అందుబాటులో ఉంటుంది మరియు సదుపయోగం అవుతోందో లేదో, స్థూలంగా ఆలోచించినా తెలిసిపోతుంది. అలోచనాపరులనుండి, సమయ సదుపయోగానికి, మంచి మార్గ దర్శనం పొందవచ్చు. స్వార్థపరులు, హెచ్చుకాలం, దాని అనుచిత శోషణ చేయలేరు.

శ్రమతో వచ్చిన చమట బిందువులను మణి-మాణిక్యాలతో పోల్చుతారు. ఈ ఆధారం మీదే మహామానవుల నత్కర్మలు సంభవమయ్యాయి. సమయదానంతో పాటు గట్టి శ్రద్ధా భావం ఉండాలి, లేకపోతే వ్యస్తత లాంటి వంకలు అలవాట్లుగా తయారవుతాయి.

గొప్ప మనీషీల సాధన, సమయముయొక్క తపఃశిలపై చేసుకుంటేనే సంభవమైనది. వారి ఆలోచనలు, సృజనల వెనక తన్మయతతో కూడిన సమయ సాధన ఇమిడి వుంది. వైజ్ఞానికులు, ఆవిష్కర్తలు, ముఖ్యంగా తన మనస్సుని మరియు సమయాన్ని నిర్ణయించుకున్న లక్ష్యం మీద కేంద్రీకృతం చేయకుంటే సఫలత పొందగలిగేవారు కాదు. లోకసేవకులు, తమ సమయదానం ఆధారంగా ఒకదాన్ని మించిన ఒకటి పెద్ద పనులు సాధించారు. ధనం లేకపోయినా, ఫరహాద్ లాంటి సాధనాలు లేనివారు కూడా సాధనని ఉపయోగించి 32 మైళ్ళ పొడవైన కాలువ త్రవ్వగలిగారు.

భారతదేశపు పురాతన గరిమను చూస్తే, దానిమూలంలో దొరికేది ఒకే తధ్యం - సాధు, బ్రాహ్మణ, వానప్రస్థ, పురోహిత వర్గాలవారు, తన కనీస నిర్వహణ తరువాత మిగిలిన సమయం యావత్తు లోక కల్యాణం కొరకు, అప్పుడు ఉండే అవసరాలని నిర్వహించడానికి, పూర్తి మనోయోగంతో ఉపయోగించేవారు. వారి సేవాసాధన జనుల మనస్సును దోచుకొనేవి. అందుకే, జనులు వారి సలహాలను, ప్రతిపాదనలను వారి జీవనక్రమముగా మలుచుకున్నారు.

దీని ఆధారం మీదే, వ్యక్తిత్వాలలో నిమిడి ఉన్న ప్రతిభ, మత్తు వదల్చుకొని, జాగృత కర్మనిష్ఠగా పరిణతమైనది, మరియు అన్నివైపులా ప్రగతికి వాతావరణం తయారైనది. అందుకే సత్యయుగంలో సమున్నతమైన వాతావరణం స్థిరంగా ఉండేది.

దురాచారాలని ఆపటానికి రాజ్యాంగ రాజదండం కూడా పనిచేస్తుంది. కాని సద్భావనల సంవర్ధనల కోసం ధర్మ తంత్రం చూపే భావసంవేదనలే సమర్ధవంతమైనవి. వాటిని పాటించటం వలనే సుఖ శాంతులు కలుగుతాయి, అవే ఉత్కర్షకు, అభ్యుదయానికి మరియు వికాసానికి ఆధారాలు అవుతాయి. భారతీయ పరివ్రాజకులు ప్రపంచ మూల మూలలికి, కష్టతరమైన యాత్రలు చేసి అచ్చట అనుకూల వనరులు సేకరించి, వారి వెనుకబడిన పరిస్థితులను తొలగించారు, మరియు సమున్నతమైన వాతావరణం నిర్మించారు. దీనికి చరిత్ర సాక్ష్యం. దేశం అంతటా ఆదర్శవాదం మరియు ఉత్కృష్టత క్షుణ్ణంగా వుండడానికి, ఆ సాధు-బ్రాహ్మణ వర్గాల నిరంతర ప్రయాసే కారణం. ఉపయోగమును మరియు గరిమలను విలువకట్టేవారు, వీరిని భూసురులుగా-దేవమానవులుగా పేర్కొన్నారు.

భారతీయ ధర్మతంత్రం యొక్క ఒక తప్పనిసరైన పక్షం-వానప్రస్థం. సగం జీవితం సంసార ప్రయోజనాలకు వినియోగించిన తరువాత మిగిలిన సగం లోకకల్యాణం కోసం కచ్చితంగా వినియోగించాలని భావించేవారు. చాలా

తేలికగా నిభాయించగలిగే కుటుంబ బాధ్యతలు ఉండేవి. తనే జీవితాంతం భరించ వల్సిన కుటుంబాన్ని బుద్ధిగలవారెవరూ సృజించేవారు కాదు. గృహస్థులవగానే అతి తక్కువ సంతానోత్పత్తి, ప్రారంభ సంవత్సరాలలోనే జరిగిపోయేది. మరియు, మధ్యవయస్సు చేరేసరికి కుటుంబ బాధ్యతలనుండి విముక్తులయ్యేవారు. మంచి సంస్కారాలు మరియు స్వావలంబనకు సంబంధించిన మార్గదర్శనం వరకే పెద్దల కర్తవ్యంగా ఉండేది. వారసులకి సంపద వదిలి వెళ్ళే ఆలోచనే ఎవరికీ ఉండేది కాదు. ఆర్జించే వ్యక్తులందరూ కలసి మెలిసి, అసమర్థుల మరియు అవికసితల భారం వహించేవారు. ప్రతికుటుంబం నుండి ఒక వ్యక్తి లోకకల్యాణ కార్యాలకి సమర్పితులయ్యేవాడు. ఇదే ఒక గృహస్థుకి గౌరవనీయంగా భావించబడేది. రాజపూతలలో ప్రతి కుటుంబంనుండి ఒక వ్యక్తి సైన్యంలో చేరేవాడు. సిక్కులలో, ప్రతికుటుంబం నుండి ఒక వ్యక్తి గురు కార్యానికి సమర్పితమై ఉండేవాడు. వాని వాటాకి వచ్చే బాధ్యతలు, కుటుంబంలోని ఇతర సభ్యులు కలిసి పంచుకునేవారు. ఈ గొప్ప పరంపర మూలంగానే భారత భూమి “స్వర్గాదపి గరీయసి” అయింది మరియు ఇక్కడి పౌరులు దేవమానవులుగా పూర్తి ప్రపంచంలో ప్రసిద్ధి చెందారు. ఈ దేవమానవులు సాధనలే, ఈ దేశాన్ని జ్ఞానక్షేత్రంలో జగద్గురువు, విజ్ఞానక్షేత్రంలో చక్రవర్తి మరియు పరిపాలనా-క్షేత్రంలో స్వర్ణసంపదలకు అధిపతిని చేసాయి. చరిత్ర ఈనాడు కూడా గట్టిగా చెబుతున్నది

ఏమంటే, ఆ పురాతన వరంపరని ఏదోవిధంగా పునరుద్ధరిస్తే, సత్యయుగం తిరిగి రావడం ఖాయం అని. అప్పుడు దుర్బుద్ధి అనే దావానలంలో మండుతూ ఉన్న ప్రపంచానికి, తిరిగి కొత్త వాతావరణంలో గాలి పీల్చుకొనే శుభప్రదమైన సదవకాశం లభిస్తుంది.

ఈ రోజులలో, అసలుకి నకలీ తయారుచేయటంలో మనిషి చాలా ప్రవీణుడయ్యాడు. బొమ్మల దుకాణం వద్దకు వెళ్ళి, వివరాలు తెలిపే అన్నిరకాల మోడల్స్ కొంచెం ఖర్చుతో కొనవచ్చును. ఇంతే కాదు, కావలసిన దేవతయొక్క మట్టితో చేసిన మూర్తులు, చాలా సులభంగా కొనవచ్చు. అయినా, అసలు-నకలి మధ్య ఉన్న వ్యత్యాసం తెలిసిపోతుంది. ఆవుబొమ్మ పాలు ఇవ్వదు. ఏనుగు బొమ్మ వీపుమీద కూర్చుని యాత్ర చేయలేము. కోడిబొమ్మ గుడ్లు పెట్టదు.

ఇలాంటి విషయమే, సుఖ సమృద్ధిగల ప్రపంచంలో సత్యయుగ వాతావరణం తయారుచేసి పెట్టగలిగే దేవమానవునిది కూడా. ఈరోజులలో ధర్మోపదేశకుల సంఖ్య 60 లక్షల దాకా ఉంది. ధర్మ ప్రచారకుల జాడలో, ఏదోవిధంగా అనుగ్రహం పొందేవారి సంఖ్య విని ఆశ్చర్యపోతాము. ఇందరు ధర్మ సేవకులు ఉంటే, ప్రపంచం కాకపోయినా దేశం యొక్క అభ్యుదయం అత్యున్నతమైనదిగా ఉండవల్సింది. కాని దానికి విపరీత స్థితి కనపడుతోంది. దేశంయొక్క విశ్వంయొక్క బరువు మోసేవారు, స్వయముగా భారముగా మారారు.

ఇక్కడ దాన-ధర్మాల వివేచన చేస్తూ, అందరి అందుబాటులో ఉన్న సమయదానం గురించి చర్చ జరుగుతుంది. మరియు ఈ ఆలోచనలలో కలవమని అందరిని ఆహ్వానిస్తున్నాము. సమయదానం వంటి ప్రాచీన పరంపరని పునరుద్ధరింప చేయడము సంభవమేనా? ఉజ్జ్వల భవిష్యత్తు నిర్మించగల ఈ ముఖ్యమైన భూమికను నిభాయించడంలో సమర్థులు, ఈ మహా ప్రచలనని సొంతం చేసుకోవడానికి విచారశీలురైన తరములో కొత్త ఉల్లాసాన్ని, ఆవేశాన్నీ పుట్టించగలరా?

నిజానికి అంతరాళంలో ఆదర్శాలపై నడవటానికి తపన ఉంటేనే సరియైన సమయ దానం చేయటం కుదురుతుంది. ఇటువంటివారు, తన ప్రాణ ప్రియమైన లక్ష్మ్యం వైపు వెళ్లటానికి ఆత్మతపడుతూ బాణంలా దూసుకు పోతారు. అడ్డంకులు, ప్రలోభాలు వారికి కూడా దారిలో సంభవిస్తాయి, కాని వాటిని ఉపేక్షించటంవలన, వాటి ప్రతిక్రియ ఉండదు. ఈ స్థితిని వారు దోమకాటు లాంటి దైవిక అనుభవంగా భావిస్తారు. అది కేవలం కొంతసేపు మాత్రమే దృష్టిని మరలిస్తుంది. కాని దారిని మర్చిపట్టటంవంటిది కాజాలదు. అందువల్ల, సంకల్ప హీనులను దారితప్పించి ఆకర్షించే అడ్డంకులు, ఆకర్షణలు వీరి దృష్టిలో అతి స్వల్పమైనవి.

పూర్వ సంచిత కుసంస్కారాలు, ఫేషన్ల ప్రభావం, కోరికల వొత్తిడి, మరియు మన హితైషులుగా చలామణి అయ్యేవారి ప్రభావం అన్నీ కలిసి తెలిపే ఒకే ఒక విషయం

ఏమిటంటే, సాధ్యమైనంతవరకు, హెచ్చు సుఖ-సాధనాలని చేకూర్చుకొని వాటిని అనుభవించటమే ఆనందానికి మార్గమని. స్వార్థమే ముఖ్యమైనది. తన సౌకర్యాన్నే ఆలోచించాలి. దీనివలన ఇతరులకు ఆసౌకర్యం కలిగినా పరవాలేదు. సగటు మనిషి యొక్క మనస్సు ఈ ద్వివిధ నడకలోనే తెలివి, చాతుర్యం ఉందని భావిస్తుంది మరియు అప్పుడప్పుడు వారు ఎంతో కొంత సఫలత కూడా పొందుతారు.

కాని ఆదంతా ఒక నాటక అభినయం మాత్రమే, స్టేజ్ మీద ఆటలో కుతూహలం చూపించి, నీటిబుడగలాగ మాయం అవుతుంది. మోసం దాగదు. నిజం రేపో-తరవాత రోజో తెల్సిపోతుంది. ఆ స్థితిలో, ఈ బహువిధ చరిత్రులు, విచారవంతులదృష్టిలో ఉపహాసానికి గురవుతారు. పిల్లల మాత్రము ఆ మోసాన్ని తెలుసుకోలేక, కొంతసేపు చప్పట్లు కొట్టవచ్చు. ధనమే ప్రధానమైన యుగంలో, డబ్బు ఇచ్చి ఎవరినైనా కొనవచ్చు, వారిచేత కావలసినది వ్రాయించి, చెప్పించి, చేయించవచ్చు. కాని ఈ మార్తి గూడుపురాణి ప్రస్తత ప్రవంచాన్ని హెచ్చుకాలంవరకు నడిపించలేవు. ఆటలలో ఇనుక భవంతులు నిర్మించవచ్చు, కాని కొంత సేపట్లోనే అవి కూలుతాయి. ఇటువంటి వినంగతులు తరుచు రచించబడి, నష్టమవుతుంటాయి. ఇవి కేవలం కుతూహలకు చేసే కృత్యాలే.

ఇటువంటివారి వ్యక్తిత్వాలు హాస్యాస్పదంగా తయారవుతాయి. నిజం తెలిసాక, దగ్గరవారు, స్నేహితులుకూడా ప్రక్కకి తప్పుకుంటారు. సూక్తికారుడు చెప్పినట్లు, “మోసగాళ్ళకి మించిన భాగ్యహీనులు ఉండరు, కష్టంలో కూడా వారికి సహాయంచేసేవారు ఉండరు.”

ఇక్కడ మనం చాలా ముఖ్యమైన, నిస్వార్థమైన, ఉపయోగకరమైన మరియు ప్రేరణాపదమైన విషయాలు చర్చిస్తున్నాము. ఇవి చేయగలిగిన వారి ఆదర్శాలు అణుక్షణం వారిని కుదుపుతూ ఉంటాయి. వారి సమయమే కాదు. వారికి ఉన్న సమస్తవనరులు, తన లక్ష్యానికి సమర్పించటంలో గర్వం అనుభవించేవారై ఉంటారు. ప్రపంచ చరిత్ర యొక్క నిష్కర్ష ఏమిటంటే, ఆదర్శవంతమైన ఘటనాక్రమంగాని, అభియాసంగాని, ఆందోళనగాని నడవటంలోను, విస్తరింప చేయటంలోను, సఫలత పొందినవారందరూ ఉత్పృష్టతని తన జీవనచర్యలో భాగంగా చేసుకుని ఆదర్శాలను ప్రతిస్థాపించటం కోసం తన సర్వస్వము సమర్పించినవారే. వీరినే సమయదానులు అంటారు. వీరి ప్రయత్నాలు మధ్యలో ఆగవు, దారితప్పవు మరియు క్రమం తప్పవు. వీరే శ్రేయస్సుకి పాత్రులవుతారు. వీరినే మహాదానులు అనాలి. చిల్లర-మల్లరగా దానం పేరుతో చిహ్నపూజ చేసేవారు ప్రతి సందులోను, ఏదోఒక వేషంలో సర్వత్రా తిరుగుతూ కనిపిస్తూనే ఉంటారు.

5. దృష్టికోణము మారితే పరివర్తన ఆలస్యము కాదు

ఎప్పుడు ఏ దానము యొక్క మహిమ అత్యధికంగా, ఎక్కువగా అన్వించుకుంటుంది? ఈ ప్రశ్నకి సమాధానమేమిటంటే ఎప్పుడు ఏ విపత్తి అత్యధికంగా విజృంభిస్తుందో దానిని ఎదుర్కోవటానికి చేసే ఉపాయమే సర్వశ్రేష్ఠమైన దానము. దాహముతో అలమటించే వారికి నీరు, ఆకలితో తలడిల్లే వారికి అన్నము, నిప్పు అంటుకొంటే దానిని శమింప చేయటానికి నాలుగు వైపుల నుండి నీరు పోయడం. వరదల్లో చిక్కుకొన్న వారికి పడవ, దుర్ఘటనలో చిక్కుకొన్న వారికి చికిత్స - ఉపచారాలు మొదలైన ఉదాహరణలు ఏమిటంటే ఎవరు ఏరకమైన బాధ అనుభవిస్తున్నారో తదనురూపమైన ఉపచారాలనివ్వటము. సంకటగ్రస్తులు బాధ పడుతున్న కారణములకు నివారణోపాయమిచ్చుట.

వర్తమాన సమయములో విశ్వాసరాహిత్యము లేక ఆస్థాసంకటమనే భయంకర దుర్భిక్షము మనిషి-మనిషిని భూత పిశాచములవలె ఆవరించి ఉంది. మనిషి పిచ్చి-పిచ్చిగా దారి తప్పి తిరుగుతున్నాడు. దృష్టికోణములో ప్రతీదీ తలకిందులుగా కనిపించే ఒక వికృతి ప్రవేశించింది. కౌరవులు నవనిర్మిత రాజమహల్లో ప్రవేశించినపుడు నీరు ఉన్న చోట భూమి, భూమి ఉన్న చోట నీరు కనిపించింది. ఈ కారణము వల్ల వారు మతిభ్రమించి, దుర్గతి పొందారు. హాస్యాస్పదులు అయ్యారు. సరి అయిన ఆలోచన ఎలా ఉండాలి అంటే ఐక్యత, సమత మాన్యతలు పాటించాలి.

కలిసి-పంచకొని తినాలి, నవ్వుతు నవ్విస్తూ ఉండాలి. సహాయోగము, సహకారము అనే రీతినీతిని స్వంతము చేసుకోవాలి. మనకి ఏ ప్రవర్తన నచ్చదో అది ఇతరుల పట్ల చేయరాదు. ప్రతి వ్యక్తి తన విలువను, ప్రామాణికతను అక్షుణ్ణంగా ఉంచుకోవాలి. అవినీతిని సహించ కూడదు. ఎవరూ ధనం ఉన్నదని అహంకారం చూపకూడదు. ఎవరూ అభావగ్రస్తులుగా ఉండనీయ వద్దు. చరిత్ర సౌశీల్యత, నడవడికలో సజ్జనత ఉండాలి. మానవీయ గొప్పతనానికి సంబంధించిన ఉపరయుక్త మర్యాదలను పాలించుటలో ఏవిధమైన లోబత్వం చూపరాదు. వర్ణించ బడిన నియమాలను ఉల్లంఘించ గలిగే వెసులుబాటు ఎవరికి కలగరాదు. ఉచ్చమైన ఆలోచనలకు ప్రాముఖ్యతనిస్తూ నిరాడంబర జీవితం అందరూ జీవించే విధంగా చూసుకోవాలి. ఇతర మానవీయ కర్తవ్యాలు, భాద్యతలు పరిపాలన కొరకు సమాజవ్యవస్థ ఏర్పడాలి, వాటిని పాలించడము కొరకు ప్రతీ వారిని ఒప్పించాలి లేక బాధ్యులుగా చేయాలి.

కానీ మనిషి పాటిస్తున్న చింతన, ప్రవర్తన, వ్యవహారము, లక్ష్యము నేడు పూర్తిగా పైన చెప్పినట్లుగా కాక తల్లక్రిందులుగా ఉన్నాయి. ప్రతి వ్యక్తికీ తమ స్వార్థ చింతనే ఉంది. ఎవరు ఎంత కూడబెట్టుకోగలరో, అంతా దాచిపెట్టుకుంటున్నారు. అంతే కాక ఉన్నదాన్ని అనవసరంగా ఖర్చుపెట్టడములోనే ఆహంకారమును వ్యక్తపరుస్తున్నారు. మొండితనమే సామర్థ్యానికి పర్యాయంగా మారడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. అలవాట్లలోకి చొచ్చుకొని పోయిన వికృతి అశాంతిని, ఉద్విగ్నతని రోజు-రోజుకి పెంపొందిస్తుంది. అసంతోషము, చికాకు,

అలసట, నిరాశతోపాటు ఆక్రమణ, ప్రతిరోధించుట అనే కుచక్రాలు ఎలా నడుస్తున్నాయంటే వాటి ఆద్యంతాలు ఎక్కడా కనిపించడం లేదు.

విజ్ఞానము పెరిగింది బుద్ధివాదము కూడా పెరిగింది. అయితే రెండింటి దురుపయోగము వల్ల జబ్బులు, బీదతనం నిరుద్యోగం నిరంతరం పెరుగుతున్నాయి. ప్రదూషణ వల్ల ఏర్పడిన విషాసక్తత జీవితాన్ని ఫణంగా పెట్టోంది. మత్తు పదార్థాలను సేవించటం ప్రపంచంలో ఎంత ఎక్కువగా ఉందని చూస్తూవుంటే మానవుల సామూహిక ఆత్మహత్య కోసం ప్రణాళికా బద్ధమైన యోజన తయారు చేసుకొంటున్నారనిపిస్తోంది. వీటన్నింటిని చూస్తే ఒక మాటలో “బుద్ధి విపర్యయం” అంటే ఇదే అని తెలుస్తోంది. ఆస్థా సంకటం అంటే ఇదే!!

ప్రస్తుత సమయములో అన్నిటికంటే అభావము, కష్టము ఏమిటంటే మనుషులు మానవోచిత స్థాయిలో ఆలోచించి తదనుగుణంగా జీవితంలో ఆచరించడము చాలా కష్టం అయిపోయింది. నీరు సహజంగానే పల్లంవైపు ప్రవహిస్తుంది కాని వాటిని పైకి ఎత్తడానికి అసాధారణమైన ప్రయత్నం చేయాల్సి ఉంటుంది. సత్సాహస క్షేత్రంలో దౌర్బల్యము చరమ స్థాయికి చేరుకుంది. భ్రష్టుపట్టిన ఆలోచనల వల్ల ఆచరణలో దుష్టత్వము చాలా తీవ్రగతితో వచ్చేస్తోంది. ఇదే సామాజిక వికృతులకి ఉద్గమ స్థానం, ఇక్కడినుంచి వచ్చే ప్రవాహం తాను ప్రవహించే క్షేత్రాన్ని బురదతో నింపేస్తోంది. జీర్ణక్రియ సరిగ్గా లేనప్పుడు పెరుగుతున్న విషాకృత ఎన్నో రకాలైన రోగాలకు కారణమౌతుంది. ఇదే విధంగా వికృత

చింతన అనే గాలిదుమారం కంటిలో దుమ్మును నింపడం వల్ల, సత్యాన్ని సరైన రీతిలో చూడడం కష్టమవుతుంది. ఏ పనులూ వాటంతటవే జరుగవు. వాటి వెనుక ఆకాంక్షలు, నమ్మకాలు, విచారణల ధారాప్రవాహం యొక్క ప్రభావ సంపర్కము లుంటాయి. శరీరము మనసుకి వాహనం. మనసు రూపంలోని సంచాలకుడు పెట్టే ఒత్తిడిని, ఇచ్చే నిర్దేశాలను అది ఆచరించి తీరవలసి వస్తుంది. తోలు బొమ్మ అతని యజమాని, ఎలా ఆడిస్తే అలా ఆడుతుంది.

ఈ కువిచారాల ప్రభావమును త్రిప్పి దానిని సద్దుద్దేశములనే దిశాధారతో కలపడమొక్కటే నేటి పరిస్థితుల ఉపచారము - సంస్కరణలకి ఉపాయమని తెలుసుకోవాలి. ఈ పాటి చేయడం ద్వారా ఈ రోజు సర్వత్ర కోరుకునే విషయము అతి తేలికగా సాధ్యమౌతుంది. ఇక్కడ స్ఫోటకము వల్ల ఏర్పడిన పుళ్ళకి మందు రాయవద్దు అని కాదు చెప్తున్నది. ఆ పుళ్లకు మురికి అనేక వికృతుల మూలకారణమైన రక్తవికారాన్ని ఉన్మూలించాలి అని అంటున్నాము. కాలువపైన సున్నపు పూత పూస్తే సరిపోదు. దానిలో నిండి ఉన్న మురుగు యొక్క పొరలు తీసి నీటిని ఎంతో వేగముగా పంపి కడిగి వేయాలి, ఎందుకంటే పైన వేసే సున్నపు పూత వల్ల తాత్కాలికంగా సంతోషము కలుగుతుండేమో కానీ విష పెరిగే ఉత్పాదన పూర్తిగా ఆపివేయలేము.

ఈ ప్రపంచములో మూల-మూలలలోని స్థానీయ పరిస్థితులు మరియు ప్రచలనలకి అనురూపముగా అసంఖ్యాకమైన అవాంఛనీయాలు అనేక రూపాలలో పెల్లుబకడము గమనించ

వచ్చును. ఆలోచించేవారు వాటన్నిటిని స్వతంత్ర సమస్యగా భావించి ఆ సమయానికి, స్థానిక ఉపాయాలనే వాడుకొంటారు. దీని ఫలస్వరూపముగా దెబ్బ తగిలిన చోట మొద్దుబారేలాగ ఏదో ఒక లేపనము రాసినట్లువుతుంది, కానీ వెంటనే తత్ శాంతి దొరకుతుంది, అయితే ఆ లేపనము ప్రభావము తగ్గిపోగానే బాధ మళ్ళీ ప్రత్యక్షమవుతుంది. ఈ రకమైన అనవసరపు ఆటలో సమయము నష్టము చేయడము కన్నా, విచారక్రాంతి అనే తుఫానుకు సంరక్షణగా ఏకత్రితము చేసుకొని దీనిని ప్రచండవంతముగా చేయడమే ఒక్కగానొక్క ఉపాయము. ప్రాకృతికంగా జరిగే పరిశుభ్రత, తుఫాను, గాలిదుమారం, విపరీతమైన వర్షము యొక్క ప్రబల ప్రవాహము వల్ల జరిగి పోతుంది. ఇంటిని-పెరటిని బిమ్మి, ఊడ్చి శుభ్రపర్చడమనే చిహ్నపూజ సర్వసామాన్యముగా జరుగుతూనే ఉంటాయి.

ఇటు-అటు తిరగడము కన్నా మనము లక్ష్యాన్ని నిర్ధారించుకొని దాన్ని పొందడం కోసము పూర్తి తత్పరతని, సంపూర్ణ తన్మయత్వము అందులోనే వినియోగించాలి. దీనికి తర్క తథ్యముల ఆధారముపై యదార్థత యొక్క ప్రబల ప్రతిపాదన చాలా వరకు పని చేస్తుంది. నేటి శతాబ్దిలో ప్రజాతంత్రము, సామ్యవాదము అనే రెండు రకాల విచార ధారలను ఇద్దరు మనీషీలు ఏ రకముగా విస్తృతపరిచారంటే వారు మూడింట రెండు వంతుల మనుషులను తమ ప్రభావపరిధిలోకి లాగేసుకొన్నారు. మిగిలిన ఒక వంతు మంది తమ నిహిత స్వార్థము గురించే వకాల్తా పుచ్చుకొంటారు. ఆ విరోధుల మూర్ఖవాదనను ఖండించడం వల్ల వారు పక్క చూపులు చూడడము, పళ్ళు

బయిటపెట్టడము మాత్రమే మిగులుతుంది. శాలీనతపక్షాన ఉన్నవారికి, విచార క్రాంతి యొక్క దృఢత్వము, యదార్థత విషయమై ఇదే చెప్పాల్సి ఉంటుందో వీటిని ఎవరైతే ప్రయోగించారో, ఎంత శక్తితో ప్రయోగించారో అంత చమత్కారముతో కూడిన ప్రతిఫలాన్ని పొందారు. అయితే ఇటువంటి వారితో స్వార్థపూరిత సంకీర్ణ మనస్తత్వము కల సమూహము ఉంటే అనుకున్నంతగా ప్రభావము, పరిణామము ఉండకపోవచ్చును. విచారక్రాంతి పరిణామమే నేటి రాజరికాన్ని, సామంతవాదాన్ని, వ్యాపార అధికారాన్ని, జాతిగతమైన ఎక్కువ-తక్కువ భావాలని, దాస-దాసి ప్రథలను, చిరకాలంగా పాతుకుపోయిన అనౌచిత్యాలను సమూలంగా పెరికి పారవేయడానికి కారణమయింది. ఇక నేడు వాటి పురాతన అవశేషాల వైపు కేవలం చరిత్ర చదివే విధ్యార్థుల దృష్టి మాత్రమే పడుతుంది, తప్ప ఆ పురాతన వైభవము, వెలుగు నేడు ఎక్కడా గోచరించదు.

ఎన్నో విచార క్రాంతులలో (ఆలోచనా విప్లవాలలో) వ్యక్తిత్వముల పరిమార్చిన చాలా ప్రముఖమైనది. నేడు వ్యక్తిగత జీవితములో వ్యక్తివాదము, సంకీర్ణ స్వార్థపరత్వము రాజ్యమేలుతోంది. 'మనిషి ఒక సామాజిక ప్రాణి' అనే విషయాన్ని ఈ స్వార్థ సంకీర్ణమైన వ్యక్తిత్వ స్థానంలో ప్రతిపాదించాలి. అతని సమాజనిష్ఠ అక్షుణ్ణంగా ఉండాలి. ఇందుకోసం తన యొక్క లోభము, మోహము, అహంకారాన్ని నియంత్రించి బంధించాల్సి వచ్చినా సరే వెనుకంజ వేయ కూడదు. ఎన్ని పాత ఆచారాలను అటకెక్కించాల్సి వచ్చినా సరే, నీర-క్షీర వివేకం వంటి దూరదర్శితకు ప్రాముఖ్యత ఇవ్వాలి. మనిషి మనిషికి మానవీయ

గరిమతో కలసి ఉన్న సద్భావనాసంపన్న గౌరవమును తెచ్చుకొనేటందుకు అనురూపంగా ఉన్న రీతి- నీతులను ఆచరించేటందుకు బాధ్యులను చేయాలి. ప్రతి ఒక్క కార్యములో సహకారము, శిష్టాచారము మరియు సజ్జనత్వం యొక్క ఉదారమైన సమన్వయం కలగి ఉండాలి. పెద్ద చేప, చిన్న చేపను తింటుంది అనేది ఒక కనిపించే ఉదాహరణ. కాని సాధారణంగా దుర్బలురు, అబోధ జనుల పట్ల స్నేహ సహయోగములే కురుస్తాయి. ఈ విధమైన పరంపర లేక పోయి ఉంటే, ప్రతి మానవుడు తన సంతానాన్ని భక్షించి ఉండేవాడు, ఈ విధంగా సృష్టి ఎప్పుడో అంతమైపోయి ఉండేది.

ప్రస్తుత కాలంలో మనిషి స్వంత అలవాట్లు దగ్గరనుంచి సామాజిక, శాసన, వ్యవసాయ, ఫారిశ్రామిక మొదలైన రకరకాల రంగాలలో రాకూడని అవాంఛనీయ తత్వాలను సమ్మిళితము చేసుకొన్నాడు. మనం శుభ్రపర్చవలసినది ఈ పరిస్థితులనే! ఇందు కోసము ప్రతిభతో కూడిన ప్రతి వ్యక్తిత్వము తమ-తమ యోగ్యతని అనుసరించి యోగదాసమిష్టాల్ని ఉంటుంది. మనీషీల రచనలు, వాణి సశక్త అస్త్ర-శస్త్రముల భూమికను పోషించాల్సి ఉంది. వక్త యొక్క వాణి (మాటలు) ఎంత శక్తివంతంగా, యదార్థం కలిగిన ఓజస్వితతో నిండి ఉండాలి అంటే అది విన్న ప్రతి వ్యక్తి అటు ధ్యాసను నిలిపి, అనౌచిత్య ప్రవర్తనను వదిలివేసేటందుకు బాధ్యుల్ని చేయగలగాలి. యుగగాయకులు, నేటి సంగీతము పై కాముకత్వాన్ని రెచ్చగొట్టే విధంగా ఉంది అని ఆపాదించిన కళంకాన్ని కడిగి వేయగలిగే సరసమైన స్వరలహరిని నిర్ధారించుకోవాలి. ధనవంతులు ప్రాయశ్చిత్తము చేసుకొనేటందుకు

ఇదే సరి అయిన సమయము. వ్యక్తిగత సంపదను శాసకుల నుంచి ఈర్ష్యాలువుల దాకా ఎవరూ ఒప్పుకోరు. రాబోయే రోజులలో జరిగే ఎగుడు-దిగుళ్లలో ఈ పిడుగు మొదటిగా పడేది సంచిత సంపద మీదే. ఎందువల్ల నంటే, ఆనేకానేక సమస్యలు, సంకటాలు, విడంబనలకి ప్రముఖకారణము లోభము, లిప్పు అనే భావిస్తున్నారు. అందువల్లనే అనవసరమైన సంగ్రహం కలవారు యుగధర్మం యొక్క పిలుపుని విని, అర్థం చేసుకొని, అందుకోసమే ఆ సంగ్రహాన్ని విసర్జించాలి.

జన మానసమును ప్రభావితము చేయగలిగే ఇతర తంత్రాలు అనేకమున్నాయి. వీటిలో ప్రెస్సు నేడు చాలా బలమైన స్థానమును సంపాదించుకుంది. అభినయం కూడా బలకౌశలముల యొక్క ప్రతినిధిగానే మిగిలిపోయింది. అయితే నేతృత్వము చేయగలిగే ప్రతిభగలవారు తమ వైశిష్ట్యాన్ని చూపడానికి లోలుపతతో ఎక్కడో అక్కడ ఖర్చు చేసే బదులు జన మానసముతో కలిసి ఒక బుద్ధుడు, గాంధీ, శంకరుడు, దయానంద, వివేకానంద వినోబాభావే వంటి వారివలె మార్గదర్శనము ఇచ్చే అవసారాన్ని పూర్తి చేయాలి. ఈ సందర్భములో ఎవ్వరూ కూడా తమ యోగ్యతను తక్కువ చేసి కించపర్చుకోకూడదు. చిన్న తీతువుపిట్ట సముద్రాన్ని తాగేయాలనే కోరిక అగస్టుని సహాయముతో పూర్తి చేసింది. కార్లమార్ప్, లెనిన్, రూసో మొదలైన ఆలోచకులు ఏ యూనివర్సిటీలో ప్రధానాధ్యపకులు కారు. కబీరు, రైడాస్ వంటి వారు సత్యాన్ని ప్రతిపాదించటానికి ఈ సమాజములో జీవితకాలమంతా ఒంటరిగా ఎదుర్కంటామనే ప్రతిజ్ఞను నెరవేర్చుకొన్నారు. హజారి అనే రైతు నిరక్షర కుక్షి అయినా తన

సంపర్కములోని క్షేత్రములో వేయి మామిడి వృక్ష ఉద్యానవనాలను ఏర్పర్చడంలో సాఫల్యం పొందాడు. తమ సంకల్పబలం అనే ధనం కలిగిన వారు ఎంత శక్తి సంపన్నులుగా ఉంటారంటే సాధనాలు, సహాయుగులు లేక పోయినా వారు తమ పడవని నడుపుతూ ఎంతోమందిని దానిలో ఎక్కించి అవతలి వడ్డుకు చేరుస్తారు.

యుగధర్మము ఒకే ఆధారాన్ని చాలా ముఖ్యమైనదిగా ఉద్ఘోషించింది అదే “విచారక్రాంతి”- ఇందువల్ల జనమానస-పరిష్కారము, ప్రచలనన వివేక సమ్మతమైన నిర్ధారణల సమావేశము జరుగుతుంది. ఇవన్నీ క్రియాపరంగా తక్కువ, భావప్రధానముగా ఎక్కువగా ఉంటాయి. ఇందుకోసము భావసంవేదనల మానసిక స్థాయిని ఊపేయాల్సి ఉంటుంది. దృష్టికోణములో మార్పు రాగానే ప్రచలనలు తల్లక్రిందులౌతాయి. ఏ దిశలో ప్రతిభావంతులు పూర్తి మనోయోగంతో ముందడుగు వేస్తారో, వారి వెనుక నడిచే అనుయాయులకి కొదవే ఉండదు.

కంటికి ఏ రంగు కళ్లజోడు పెట్టామో వస్తువులు అదే రంగులో కన్పించడం మొదలవుతాయి. అద్దంలో మన ప్రతిబింబమే కనిపిస్తుంది. భవనంలో మన కేక తిరిగి ప్రతిధ్వనిస్తుంది. మన నీడ మన వెంటే నడుస్తుంది. మానవుని వికసిత వ్యక్తిత్వము ఆదర్శవంతమైన మార్గములో నడవడానికి సంకల్పిస్తే దాని శక్తి వేయి రెట్లు పెరుగుతుంది. సహకరించేవారిలో, వనరులలో ఎప్పుడూ లేమి ఉండదు. కేవలము మన మనస్సే సత్తాని జాగృతము చేసి దానిని ఉత్పృష్టతతో కలిపి ఆదర్శవాదము అనే మార్గములోకి తోయడము మాత్రమే జరగాలి.

6. ప్రభావితం చేయగల సామర్థ్యం

సాధారణంగా అందరు చేసే ఫిర్యాదు ఏమిటంటే, “ప్రజలకి మేము సిద్ధాంతాలను బోధిస్తాము, వారు అంగీకరించరు; ఒక చెవిలోంచి విని మరో చెవిలోంచి వదిలేస్తారు; వారిపై ఏ ప్రభావమూ పడదు, చెప్పిన విధంగా నడుచుకోవడానిక అస్సలు సిద్ధపడరు”.

వైఫల్యం పొందుతున్నామనే ఈ ఫిర్యాదు పూర్తిగా అబద్ధం కాదు. అబద్ధమే అయిఉంటే, పూర్వం కూడా ఇప్పుడు ఉన్నంతమంది ధర్మోపదేశకులు ఉన్నారు, వారు సమాజాన్ని మార్చివేసి ఉండేవారు. ఒకప్పుడు దేశంలో ఏడుగురు ఋషులు ఉండేవారు. ఇదేమీ చెప్పుకోదగ్గ సంఖ్య కాకపోయినప్పటికీ, వారి ప్రభావపూరిత వ్యక్తిత్వాల ద్వారా ఏడు ద్వీపాలలో - అంటే మొత్తం ప్రపంచంలో ధర్మధారణ వ్యాపించింది, దానితో ప్రభావితం కాని వారంటూ ఏ ఒక్కరూ లేరు అని చెప్తూంటారు. రాజ్యంలో పరిమిత సంఖ్యలోనే సాధువులు, బ్రాహ్మణులు ఉన్నప్పటికీ, స్థానీయ సమస్యల పరిష్కారం కోసం, దేశం నలుమూలలకీ వెళ్ళి, అక్కడి ప్రజలకు సభ్యత తెలియపరిచి, కర్మనిష్ఠత, సద్భావనలు కలిగేట్లు ప్రేరేపించేవారు. పూర్వం ధర్మ ప్రచారం వల్ల చమత్కారాలు కనిపించగాలేనిది, ఇప్పుడు మాత్రం ఆ ప్రక్రియ వల్ల విపరీతంగా ఫిర్యాదులు చేయవలసి వస్తే, దాని వెనక ఏదో పెద్ద రహస్య కారణమే ఉండి ఉండాలి. లేకపోతే, నీరు వర్షించే మేఘాలు ఇప్పుడు దుమ్ముని కురిపించి ఒకరిచేత మాట పడే అవకాశం ఎందుకివ్వాలి?

ఇక్కడ అర్థం చేసుకోవలసిన విషయము ఒక్కటే - గొప్ప వ్యక్తిత్వం కలవారు మాత్రమే సామాన్యులను ప్రభావితం చేయగలరు. తుచ్చమైన వ్యక్తులకు తమ ప్రసంగాల ప్రామాణికతను ఇతరులచే నమ్మించగలిగే సామర్థ్యము, ఉత్పన్నతకు సంబంధించిన నలహోలను అలవర్చుకోవడానికి ఒప్పించే సామర్థ్యమూ ఉండదు.

వక్త ఎప్పుడూ ఉన్నత ఆసనంపై కూర్చుని ఉంటాడు, శ్రోతలు కాస్త కింద కూర్చుని చెప్పే విషయాలు సునాయాసంగా వింటారు. కానీ, అదే ఆ వక్త కింద గోతిలో ఎక్కడో కూర్చుంటే, పైన కూర్చున్న శ్రోతలకి వినిపించడం కష్టమౌతుంది. ఆదర్శాలను అవలంబించుకునే విషయానికొచ్చినప్పుడు, ఔన్నత్యం అనే గీటురాయిపై అన్ని కోణాలలోని పరీక్షకీ నిలిచి, తనను తాను నిరూపించుకోవాలి, లేకపోతే చేసిన బోధలన్నీ గాలికి కొట్టుకుపోతాయి.

కొత్తగా నేర్చుకునే వారికి, కళలో కౌశలాన్ని నేర్పించే వారు స్వయంగా ఆ విషయంలో నిష్ణాతులై ఉండాలి. స్కూల్లో అధ్యాపకులు కూడా విద్యార్థులకన్నా ఎక్కువ చదువుకున్నవారై ఉంటారు. సంగీతం నేర్పించే వారి యోగ్యత కూడా అసందిగ్ధంగా ఉండాలి. శిక్షకుడు, విద్యార్థికి, మధ్య ఈ మాత్రంతో పని జరిగిపోతుంది. కాని, ఆదర్శవాదం, సంస్కరణ, జీవితంలో మార్పు తెప్పించే ధర్మ ప్రసంగాల విషయానికి వచ్చినప్పుడు, ఉపదేశకుడు ఇతరులతో ఏమి చేయించదలుచుకున్నాడో, తాను స్వయంగా దృఢంగా ఆచరించి తీరడం అనివార్యమౌతుంది. సంస్కరణల ప్రసంగాలలో, శ్రోతలు వక్త యొక్క వక్రత్వం వినడం కన్నా, అతని నిజ జీవితంలో తాను బోధించేది

ఎంత వరకు ఆచరించాడు అనేది పరిశీలించడంలో ఎక్కువ అభిరుచి చూపిస్తారు. ఆడంబరముతో కాక, భావన, శ్రద్ధ మరియు దినచర్యతో కూడిన నిష్ఠను అవలంబించడం వల్ల లభించిన గొప్ప వ్యక్తిత్వము అనే విశిష్టతతో, వక్త తన సంపర్కంలోకి వచ్చిన ప్రతి వ్యక్తిని ప్రభావితం చేయగలగటంలోనే దేశము, ధర్మము, సమాజము మరియు సంస్కృతుల అభ్యుదయము ఆధారపడి ఉంటుంది.

పలుకుబడి ఉన్న చెడ్డవారు, తమ దుర్వ్యసనాలను సామాన్య స్థాయిలోని జనాలకి కూడా అలవాటు చేయడానికి, వారిని తోడుగా లాక్కొని వెళ్తారు. తాగుబోతుల మండలాలు తయారవుతాయి. దొంగలు, దేశదిమ్మరులు కూడా సమూహాలుగా చేరుతారు. ఎందుకంటే మూల నిర్వాహకులు చెప్పే మాటలు, చేతలు ఒక్కటే, వాటి స్థాయి చెడ్డ అవనీ గాక.

రెండు విద్యుత్ తీగలు కలిస్తేనే కరెంటు వస్తుంది. మాటల, చేతల సంయోగంవల్లనే ఉపదేశములో శక్తి ఆవిర్భవిస్తుంది. లేకపోతే అవి ఆచరించలేని చేతలు అనే లోకులు భావిస్తారు. వక్త, ఏవేవో విషయాలలో మార్పులు తెచ్చుకోవాలి అని గట్టిగా నొక్కి వక్కాణిస్తాడు, వాటి గొప్పదనము, ఫలితాలు అన్నీ ఉన్నత స్థాయివి అని చెప్పుకొస్తాడు, మరి అలాంటప్పుడు తాను స్వయంగా ఎందుకు ఆచరణలో పెట్టాడు? ఈ ప్రశ్నకి జవాబుగా రెండే విషయాలు మన ముందుకు వస్తాయి. ఒకటి- మార్గదర్శనం చేసేవాడు మాత్రం ఆచరించడానికి ఎందుకు ఆలోచిస్తాడు, అంటే అర్థం ఆ చెప్పేవాడు మోసగాడన్నమాట. ఇతరుల చేత గౌరవింపబడడానికి చూస్తాడు, కాని తాను మాత్రం నీచంగా

ఉంటూ, స్వార్థపరులు తమ తరహాలో పొందే లాభాలను వీరూ పొందాలనుకుంటారు. సాధారణ జనం ఇలాంటి సందేహాల మూలంగానే ఆదర్శవాదుల ఉపదేశాలపై నమ్మకాన్నీ, నిష్ఠనీ కోల్పోతున్నారు.

లాయర్లలా వాదించడం వల్ల, విచారక్రాంతి సంభవము కాదు. మహా అయితే భ్రమలు తొలగించవచ్చు. కానీ, ఈ మాత్రంతో ప్రచలన అప్పుడు. వాటి వెనుక వ్యక్తిగత స్వార్థము, అహంకారము, ఇతరుల పట్ల ఉపేక్ష వంటి దుష్ట మాన్యతలు ఛద్మ రూపంలో పని చేస్తూ ఉంటాయి. ఇటువంటి వాటిపై అంకుశం పెట్టకపోతే, తమను తాము సంస్కరణలు చేసే వారు అని చెప్పుకునే వారు, వేషాలు మార్చేవారవుతారు. కూతురి పెళ్ళి విషయానికి వచ్చినప్పుడు అందరూ కట్నానికి వ్యతిరేకులౌతారు. అదే కొడుకు పెళ్ళి విషయానికి వచ్చినప్పుడు ప్రత్యక్షంగానో, చాటుగానో లాభం పొందడానికి చూస్తారు. అందుకే, 'ఆడంబరపూరిత పెళ్ళిళ్ళు మనల్ని దరిద్రుల్ని, నమ్మక ద్రోహుల్ని చేస్తాయి', అని ఘోషించే వారు కూడా సమయం వచ్చినప్పుడు రూపం మార్చేయడం వల్ల ఈ గొప్ప ఆందోళన, ప్రోపగాండగా మాత్రమే మారి నవ్వులాట అయిపోతోంది.

ధర్మోపదేశాలు చేసేవారే నిజంగా వాటిని ఆచరిస్తే గనక, అనుకరించేవారికి కొదవ ఉండే అవకాశమే లేదు. నానక్, కబీర్ వంటి మహాత్ముల ప్రామాణికత, ప్రఖరతలు భావనాశీలులను అసాధారణంగా ప్రభావితము చేసాయి, అంతేకాక కష్ట-నష్టాల గీటురాయిపై నిరంతరం నిలబడగలిగే అనుయాయులు అసంఖ్యాకంగా

తయారవుతూనే ఉన్నారు.

లోకమానసముల భ్రాంతులను తొలిగించి, పరిష్కార వంతమైన వివేకాన్ని అవలంబించుకోడానికి కావలసిన తథ్యము, తర్కము, అనుభవము, ప్రమాణాల ఆధారంగా నిర్మిస్తే ప్రస్తుతము ఉన్న సమస్యల పరిష్కారం చేయవచ్చు. ఇదే విచార క్రాంతి. దీనికి రెండవ చరణము - క్రియాత్మక పరివర్తన. దానినే దుష్ప్రవృత్తుల ఉన్మూలన, సత్ప్రవృత్తుల సంపర్ధన అని కూడా అనవచ్చు. ప్రవాహాన్ని నిరోధించడానికీ, తిరగబడిందాన్ని తిరిగి సరిచేయడానికీ ఎంతో సాహసంతో కూడిన పురుషార్థము అవసరము. దీని పేరే ప్రతిభా పరిష్కారం. ఈ రెండడుగులు వేస్తే మహాక్రాంతి యొక్క లక్ష్యాన్ని చేదించడం సాధ్యమవుతుంది. ఈ ఆధారంగానే సత్యయుగ ప్రచలన ఏర్పడే వాతావరణాన్ని నిర్మించవచ్చు.

పరాక్రమవంతులు, ప్రాణవంతమైన ప్రతిభతో మనస్సుర్తిగా సమయదానం ఇవ్వాలి అని నిర్ధారించబడింది. ఈశ్వర ప్రసాదిత సమయము, మరియు శారీరిక పురుషార్థము, ప్రత్యక్షంగా శ్రమ, అంతఃకరణాల లోతైన భావసంవేదనలతో కూడిన శక్తివంతమైనటువంటి ప్రక్రియ అవ్వడం వల్లనే సమయదానాన్ని సర్వోత్కృష్టమైన దానం అంటారు. సమయము, శ్రమ, సంకల్పాల త్రివిధ సమన్వయం ఉంటేనే సమయదానమనేది ప్రభావవంతంగా ఉంటుంది. ఇటువంటి సమయదానమే యుగపరివర్తన యొక్క కార్యాన్ని సంపన్నం చేయడంలో సమర్థవంతమైనదని పేర్కొనబడుతుంది.

7. పామాణికత మరియు ప్రఖరత సర్వత్రా అభిష్టం

నేటి పరిస్థితుల విషయంలో దీర్ఘ ఆలోచనల నిష్కర్ష ఏమంటే మనమందరము భ్రాంతుల యుగములో ఉంటున్నాము మరియు మానవగరిమ పాటించక దారి తప్పి తిరుగుతున్నాము. ఈ రెండింటిని సవరించగలుగుతే యుగ-సమస్యల సమాధానము దొరికినట్లు భావించవచ్చును. ఈ ఉపాయమును క్రియారూపములో ఎవరు పెట్టగలరు అనే సందర్భములో, సమయదానముగా తమ పురుషార్థాలను అందచేస్తున్న పరిష్ట ప్రతిభలే అని తేలుతుంది. ఈ సమయదానము బద్ధకస్తులవలే, నిద్రమత్తులవలె కాకుండా కఠినమైన భావసంవేదనలతో కూడిన శ్రమతో ఇవ్వాలి.

ఇది ఎవరు చేయగలరు? దీనికి జవాబు మహాకాలుని మాటలలో -- “ఎవరైతే తమకి తాము శుద్ధ బంగారమని నిరూపించుకుంటారో, చింతనము, చరిత్ర, వ్యవహారము, ఈ మూడు పరీక్షలలో సరైన ప్రకారముగా ఉత్తీర్ణులు అవగలరో వారు.” ఈ కార్యము అతిసరళమైనది, అతి కష్టమైనది కూడా. జీవితాన్ని బహుమూల్యమైన దైవీ అనుగ్రహమని నమ్మి, శ్రేష్టమైన ఉపయోగానికని ఆలోచించే వారికి ఇది సరళము. వాసనలు, తృప్తి, అహంభావం, ఈ మూడూ పూర్తిగా నెత్తికెక్కిన వారికి కఠినము.

భవబంధనములలో బంధించే మూడు సంకెళ్లు ప్రఖ్యాతమై ఉన్నవి. వాటిని కొన్ని చోట్ల లోభ-మోహ-అహంకారములుగా పేర్కొంటారు.

వేరే చోట తృప్తి, వాసన మరియు అహంతా అని అంటారు. ఈ రెండు ప్రతిపాదనలు ఒకే నిజాన్ని వేరు వేరు శబ్దములలో వ్యక్తపరుస్తాయి. ప్రథమ బంధనము లోభ, తృప్తి యొక్క ప్రభావము, వ్యక్తిలో ధనము ప్రోగు చేయుటకు ప్రేరేపిస్తుంది. దీనితో వీరు ఆనాచారము కూడా చేస్తారు మరియు దాని ప్రభావమునుండి ఆకర్షించబడే దుర్వ్యసనాలకు లొంగిపోతారు. దీని వలన లౌకిక మరియు పారలౌకిక చిత్ర-విచిత్ర అనర్థములు ఎదురవుతాయి. సగటు సామాన్యమైన నాగరికుని నిర్వహణ ఎవరికి కష్టము కాదు. అది కొద్ది సమయము పరిశ్రమ చేస్తే లభ్యమవుతుంది. మిగిలిన సమయమును పుణ్యపరమార్థములాంటి దివ్యమైన ప్రయోజనములకు ఉపయోగించవచ్చు.

దాచి ఉంచిన సంపత్తిని తెగసమ్మి బ్యాంకులో వేసి, వాటి యొక్క వడ్డీని తీసుకునే వ్యవస్థ ఎంతో మంది చేసుకుంటారు. ఈ విధంగా ఇంటి ఖర్చు సులువుగా నడపవచ్చు. పూర్వకాలములో ఇంటిలో ఉన్న ఆర్జనాపరులు, పరివారము యొక్క ఒక సదస్యుని పరమార్థ ప్రయోజనము కొరకు సమర్పించుకొని గౌరవనీయమైన పరంపర పాటించేవారు, సత్యయుగపు బ్రాహ్మణ పరివారములో ఒక సదస్యుడు పరివ్రాజకునిగా గమనశీలుడై సేవా సాధన చేసేవారు. నేడు కూడా కొంచెం గట్టిగా ఆలోచించి కదలిక తేగలిగితే అటువంటి వ్యవస్థ మరల తయారు చేయవచ్చును.

రెండవ భవబంధనము మోహ-వాసనల ప్రభావము: దీని యొక్క తాత్పర్యము భార్య, పిల్లలు యొక్క ఆశ్రిత పరివారము ఎంత పెద్దదిగానూ భారీగానూ తయారు చేసుకుంటామంటే, దాని భారము

వహించడము నిరంతరము కష్టపడితే ఏదో విధముగా సాధ్యపడుతుంది. ఇటువంటి వారు మనోరంజనము కొరకు కొంత పరమార్థము చేయగలరు. 1-1 చేరి 11 అవ్వాలంటే ఉచ్చస్తరీయ ఉద్దేశ్యముల కొరకు భార్య-భర్తలు ఒకరికొకరు సహాయపడుతూ, సంతానము యొక్క బాధ్యత అతి తక్కువగా ఉంచుకోవాలి, అన్యథా వారి బాధ్యత మరియు వారిని ధనవంతులుగా చేసే ప్రయత్నం జీవనతత్వం యొక్క రసమంతయు పీల్చేస్తుంది. వాసనల యొక్క ప్రతిఫలమే ఈ విషఫలము. సంతానము లేని వివాహములతో పరమార్థము కోసము కొంచెం అవకాశం ఉంటుంది. కానీ ఆ ఆకర్షణ పెరిగి పోతే శ్రమ యొక్క ఉపయోగము మరియు మనోయోగము ఇందుకే సరిపోతుంది.

పరివారాన్ని ఆత్మనిర్భరులు, సుసంస్కారవంతులుగా చేసే లక్ష్యం మాత్రమే పెట్టుకుంటే, వానిని గొప్పవారిగా చేయడం తప్పనిసరి కాదనుకుంటే, వివాహం ఒక బంధనం అవదు, మరియు అది బరువై మన నెత్తిన పడదు. ఎలాగైతే లోకసేవకులకు ఖర్చు తగ్గించడం అవసరమో, పరివారమనే ఉద్యానములో ఉండి, బాధ్యతల నిర్వహణ నేర్చుకొవచ్చు, కానీ అది చేతికి బేడీలుగా మారి, వేరే ఏమీ ఆలోచించడానికి, చేయడానికి వీలు లేకుండా ఉండకూడదు.

పూర్వకాలంలో, లోకసేవకులు ముఖ్యంగా చింతన, మరియు చరిత్ర విషయంలో భావాత్మకమైన ఔన్నత్యం సమకూడే ఆధ్యాత్మ ప్రయత్నంలో ఎల్లప్పుడూ నిమగ్నమై ఉండేవారు. వారే దేశ మాన-మర్యాదలని ఎత్తు శిఖరాలకు తీసుకుని వెళ్ళే శ్రేయస్సు

పొందేవారు. ఈ రోజులలో, ఆదర్శాలు కోరుకొనటం చాలా తగ్గినది. తన దినచర్య ద్వారా ఇతరులకు పనికి వచ్చే వెలుగు చూపగలిగే ప్రతిభావంతులు వెతికినా దొరకరు. పనికిరాని వారు ముందు కంటే పెరిగారు, వారి మాటలు-చేతలలో చాలా వ్యత్యాసం ఉండుటచే వారు చెడు సర్వత్రావెదజల్లి, అశ్రద్ధతో కూడిన వాతావరణం తయారు చేస్తున్నారు.

మూడవ వ్యవధానము అహంకారము-అహంతాల ప్రభావము. సమాన స్థాయి సజ్జన వ్యక్తులు, వారి యొక్క గౌరవం నమ్రతతో నిండుగా ఉంచుకోవాలి మరియు ఇతరులతో వ్యవహారము సంభాషణ సరైన మాన-మర్యాదలు చూపేవిగా ఉండాలి. మంచి సంబధములు నిలుపుకొనుటకు, ఆప్యాయత పెంచుకొనుటకు దీనికి మించిన మార్గము దొరకదు. అహంకారుల యొక్క వైఖరి ఇందుకు విరుద్ధముగా ఉంటుంది. తన యొక్క గొప్పతనమును వారి చాటించుకుంటారు. ఇతరుల లోపాలు చెప్పి తనను వారందరి కంటే శ్రేష్ఠముగా ఉన్నట్లు చెప్పుటకు ప్రయాస చేస్తారు. దీని యొక్క పరిణామము ఏమంటే ఎవరి సంపర్కములో ఉన్నారో, వారు తనని తిరస్కారము చేస్తున్నారని భావిస్తారు మరియు ఎదుట వారు అహంకారముతో దిగజారిన వ్యక్తిగా తేల్చుకుంటారు. ఇటువంటి వారు ఎవరిదగ్గరనుండీ నిజమైన స్నేహ సన్మానములు పొందజాలరు. తన స్వార్థము నెరవేర్చుకొనుటకు ముఖస్తుతి చేసేవారు తప్ప వేరెవరు వారికి మిత్రులు కారు, మరియు సమయానికి ఎవరూ పనికిరారు . మంచి సంస్థలలో కూడా గొప్పదనము పొందే మహత్వకాంక్షతో అనేక కలహములను

లేవదీస్తారు, చివరకి ఆ సంస్థను నాశనం చేస్తారు.

యుగసాధనలో సఫలతను పొందడానికి, లోభ, మోహ అహంకారములను ఎంత తగ్గిస్తే అంత వారి స్థాయి పెరిగి, లోకులు మంచి మనస్సుతో ఆదరభావము ఉంచుకొని, వారి సలహాలలో తన మంచి తెలుసుకుని స్వీకరించుతారు.

ఈ రోజులలో సేవాక్షేత్రములో చేయతగిన అనేకమైన పనులున్నవి. ఆరోగ్యం, శిక్ష, సంపన్నత కొరకు చేయవలసింది ఇంకా చాలా ఉంది. సౌకర్యాలు పెంచుకొనే సాధనలు కూడా అవసరము. అయినా, అన్నింటికంటే ముఖ్యమైనది వ్యక్తి వుత్పత్తిచింతనకు అలవాటు పడటం మరియు తన సమస్యలను స్వయంగా పరిష్కరించుకొని ఆత్మనిర్భరుడు అవడం. స్థాయిత్వము యిందులోనే కలదు. అన్యధా ఇతరుల దగ్గరనుండి వస్తువులు, అనుదానములకొరకు ఎదురు చూసి-చూసి, తన ఆంతరిక దృష్టిలో కూడా దీన-హీనుడిగా తయారవుతాడు, మరియు దేవతల నుండి ధనవంతులవరకు, అందరి ఎదుటా కొట్టుమిట్టాడుతూ ఏదైనా సంపాదనకు మార్గాలు వెతుకుతాడు. స్వాభిమానము, స్వావలంబనల దృష్టితో యిది సరైనది కాదు.

గుణము, కర్మ, స్వభావముల, వుత్పత్తి వాస్తవిక శక్తి వీని ద్వారా వ్యక్తి సమర్థుడు, నమ్మకస్తుడు మరియు కర్తవ్యపరాయణుడుగా నిలబడుతాడు. వీరు ఎక్కడకు వెళ్ళినా గౌరవం పొందుతారు మరియు సమర్థన, సహాయోగముల వాతావరణము సహజముగానే తయారు అవుతుంది.

21వ శతాబ్దపు అవతరణలో భగీరథుని వంటి తపస్వీ వ్యక్తుల అవశ్యకత యున్నది. మానవీయ సద్గుణములను అభ్యసించిన తరువాత

దేవోపమ విశేషతలలో ప్రవేశించిన తపస్విలు కావాలి. యితరుల దుర్గుణాలు మీద విజయం పొందిన వానిని “వీరుడు” అనవచ్చును, కాని తనని తాను జయించినవాడు “మహావీరుడు” అనబడి అగ్రిమ పంక్తికి చెందుతాడు. అటువంటి మహామానవులు హనుమంతుని స్థాయిలో రీతి-నీతిని తనదిగా చేసుకొని, ఆదర్శాల ఏకీకరణ అయిన పరమాత్మునికి సంపూర్ణముగా సమర్పించుకొని, ప్రజల శ్రద్ధని పొందుతారు. దైవీ అనుగ్రహము వారిమీద నిరంతరము కురుస్తూ ఉంటుంది. తన పురుషార్థము కూడా తక్కువ కాదు, కాని దాని సఫలత కొరకు అదృశ్య లోకం నుండి కురిసే అనుదానములను తక్కువగా భావించకూడదు.

నిజమైన బంగారానికి, బంగారపు దుకాణంతో సహా అన్నిచోట్లా పూర్తి విలువ తీసుకోవచ్చును. చెల్లని నాణెమును ప్రతిచోట తిరస్కరించుట జరుగుతుంది. దాని అసలు విలువ గుడ్డి భికారి కూడా తెలిసేసుకుంటాడు. పెద్ద పనుల కొరకు పెద్ద వ్యక్తిత్వాలు కావాలి. 21వ శతాబ్దముతో ఒకటికంటే ఒకటి పెద్దదైన, బరువైన మహత్వం గల కార్యములు జోడింపబడి వున్నాయి. వాటిని పూర్తి చేయుటకు మనోబలసంపద మరియు చరిత్రబలము గల మూర్ధన్యస్థాయి వ్యక్తులు మాత్రమే కావాలి. అటువంటి వారి కోసమే వెదుకుట జరుగుతున్నది. ప్రతిభా పరిష్కార అభియాన్ ఈ దృష్టితోనే జరుగుతోంది. ఆ పరిష్కారము నుండి తపించి బయటపడ్డ వ్యక్తి కేవలము తన ముందున్న వరిష్ట జనులలో లెక్కింపదగ్గ యోగ్యతగలవాడే కాకుండా ఇతరులను ముందుకు తీసుకువచ్చేవారిగా కూడా పేరు గణిస్తాడు.

8. ఎక్కువ సమయం నవసృజన నిమిత్తం

ఎంతో గొప్ప సామర్థ్యము గలవారు ప్రపంచములో చాలా మంది వున్నారు, కాని విధి-విడ్డారము ఏమంటే వారు తరచు ప్రసుప్త స్థితిలో వుంటారు. ప్రాణాల నిర్వహణ ఏదోవిధంగా జరుగుతే చాలని, సామర్థాలను అంతవరకే ఉపయోగిస్తున్నారు. ముఖ్యమైన కార్యసాధనకు, వరిష్టజనుల విశిష్ట ప్రయత్నం అవసరమవుతోంది.

సముద్రములో అంతులేని సంపద చిరకాలం నుండి దాగి వుంది. దాని గురించి ఎవరికి తెలిసేది కాదు. కాని ప్రజాపతి సలహాపైన, దేవ-దానవుల సంయుక్త ప్రయత్న పురుషార్థము వలన 14 రత్నములు దొరికాయి. వాని మూలంగా పృథ్వి మొదలు స్వర్గలోకం వరకు, సర్వత్రా అశ్రర్యకరమైన సంపదలు నిండిపోయాయి. మనుష్యుని మించి వేరేవారు ఈ ప్రపంచంలో లేరని శాస్త్రాలు చెబుతున్నాయి. వాని విచిత్ర పరిస్థితులు చూసి దార్శనికులు వానిని “దారి తప్పిన దేవత” అన్నారు. వానిని దారిలోకి తీసుకురాగల మావటి వాడు దొరికితే తన అసాధారణ గరిమ మరియు సామర్థ్యంతో ప్రతి వానిని ఆశ్చర్యపరచ గలడు.

అవాంఛనీయాల ఒత్తడి మరియు ప్రగతికి ఆరాటం అందరికి ఉంది, కాని వచ్చిన ఇబ్బంది ఏమిటంటే, దైవీ-గరిమకి ప్రతీకుడిగా ఉన్న మానవుని సామర్థ్యం లేపటానికి ఎక్కడా ప్రయత్నాలు జరగడం లేదు. నారదుడు వంటి కొద్దిమంది జాగృతి-గానం చేస్తూ వుండి వుంటే, మానవుని పరాక్రమము మరియు దివ్య అనుగ్రహాల కలయిక

జరిగి, వరివర్తనకి వాతావరణం ఉదయించేది, దానిని యుగపరివర్తనం వంటి కాయాకల్పం అనేవారు. పాలు వేడి చేస్తే మీగడ తేలి పైకి వస్తుంది. మహాకాలుని హుంకారం వినగల చెవులున్నవారు, ఈ రోజులలో ఏమీ చేయకుండా వుండలేరు. బిగుల్ వినగానే సైనికులు బెంటు వదిలి, బయట పంక్తిలో నిలుచుంటారు. అదేశానికి ముందరే యూనిఫాం వేసుకొని, బెల్టు పెట్టుకొని సిద్ధంగా ఉంటారు.

జనజాగరణ కొరకు ప్రచండ పురుషార్థము చేయడమే నేటి యుగధర్మము. ఇదే అవబోతోంది కూడా. ప్రతిభలు అగ్రిమ యుద్ధరేఖలకు చేరుచున్నారు మరియు సువ్యస్థితమైన విస్తృత జనజాగరణ కార్యక్రమానికి క్రమబద్ధ యోజన నిర్మిస్తున్నారు. ముస్ముందు ఈ వికృత దిశలో చింతన ఉండదు. తన విపరీత దిశవదిలి, సరైన, శ్రేయస్కరమైన దిశ అవలంబించబడుతుంది.

బ్రేన్-వాషింగ్ లాంటి విచార పరివర్తన కావాలంటే, దాని విస్తృతి ప్రపంచమంతటా నివసించే 600 కోట్లమందికి చెందాలంటే, దాని కొరకు భారీ ఎత్తున ప్రయత్నాలు జరగాలి, మరియు ఆ పనిలో ఎలుగుబంటు-వానరులులాగా ప్రతి చిన్న-పెద్ద వ్యక్తి, తనకి అనుకూలమైన పాత్ర చేపట్టాలి. ఆలోచనల పరిష్కృతం కొరకు కలం, వాణి, దృశ్య-శ్రావ్య పరికరాలు, మరియు అన్ని మాధ్యమాలు ఉపయోగించాలి. ఈ సందర్భంలో ఏవత్ జనాభాకు యుగసాహిత్యం పరిచయం చేయాలి. కార్లమార్చ్, రూసో, హెరియట్స్టో లాంటి క్రాంతికారి కలం యొక్క చమత్కారము మరియు వాని పరిణామం

ఇదివరలో చాలామంది ప్రత్యక్షంగా చూసారు.

యుగ సాహిత్యాన్ని సంచి పుస్తకాలయాల మరియు జ్ఞానరథాల ద్వారా, ఖర్చు లేకుండా, ప్రతి చదువుకున్న వాని ఇంటికి చేర్చే ప్రయత్నాలు జరుగుచున్నాయి, మరియు చదవలేనివారికి చదివి వినిపించమని కూడా చెప్పడమవుతున్నది. ప్రస్తుతం ఈ పని ముఖ్యంగా హిందీభాషా క్షేత్రాలలో జరిగినది. రాబోవు రోజులలో, ఇది దేశం మరియు ప్రపంచ భాషలలో సముద్ర పొంగులాగా విస్తరించి కోలాహలం చేయటము చూస్తాము.

శ్రవ్య ప్రయోజనాల కొరకు ఖర్చులేని దీపయజ్ఞ యోజన ఊరు-వాడా చేరింది. ఇంటింటా దీని ద్వారా యుగచేతన యొక్క వెలుగును అందించే పని చాలా వేగంతో నడుస్తుంది. ఆలోచనాపరుల అదనపు గోష్ఠిలు ప్రారంభమైనాయి. వాటి ఆధారంగా ఇంగిత జ్ఞానము, నిజాయితీ, బాధ్యత, సాహసములని జీవితంలో దింపుకొని, అందరకి చూపడానికి ప్రతి జాగృత ఆత్మ యొక్క ప్రాణాలు తహతహలాడాలి. టేప్ రికార్డులు ద్వారా ప్రవచనాలు, సంగీతాన్ని ఇంటింటికి చేర్చే యోజన తయారవుతోంది. అభినయంతో కూడిన సంగీతాన్ని సరళమైన మాధ్యమంగా కొత్తవిధంగా ఉపయోగించటమైనది. వీలుంటే దీని కొరకు వీడియోలాంటి శక్తివంతమైన ప్రయోగాలు కూడా చేపడతాము.

సూర్యుడు తూర్పుని ఉదయిస్తాడు. భారతదేశం ప్రపంచ స్రగతికి మార్గదర్శనం చాలా సార్లు చేసిందని చరిత్ర ఋజువు చేయుచున్నది. ఇప్పుడు కూడా ఈదేశమే చేయాలి. కేవలం భారతవాసులే నవయుగ విచారశైలితో అనుప్రాణితులు అవడమే కాదు, భాషా సమస్యకి సరియైన

సమాధానము దొరికితే ప్రపంచంలోని ప్రతిభావంతులంతరు, ముందుకి వచ్చి, సర్వతోముఖ పరివర్తనకి తమ-తమ రీతిలో పాలుపంచుకోవటము చూస్తాము.

ప్రచార ప్రక్రియతో లోకసేవ కూడా బాగా కలవాలి. క్రిస్టియన్ మిషన్ ఈ రీతిని అవలంబించి, ఒక సహస్రాబ్దంలో, సగం ప్రపంచాన్ని తన అనుయాయులుగా చేసుకున్నారు. యుగనిర్మాణ యోజన యొక్క రెండు కార్యక్రమాలు విధిగా చేయాలి, మరొక రెండు నిషేధించాలి. వీటికి ప్రాధాన్యం ఇవ్వాలి. ఇందులో ఒకటి, ప్రతి చదువుకున్నవాడు ఇద్దరు చదువురాని వారికి చదువు చెప్పాలి. ఇంతకంటే తక్కువతో దేశంలోని నిరక్షరతకి సమాధానము ఉండదు. ఈ క్రమంలోనే పుస్తకాలయాల యోజన కూడా కలిసి ఉంది. ఈ విధంగా ఇప్పుడున్న ప్రతి సమస్య యొక్క స్వరూపము, దాని సమాధానము తెలుసుకొనే అవకాశం ఉంటుంది. విద్యాలయము, పుస్తకాలయము కలిస్తే ఒక సమగ్ర శిక్షణ-ప్రక్రియ వినిర్మితం అవుతుంది.

రెండవది - నారీ జాగరణ. దేశ సగం జనాభాను అగాధంలోంచి బయటకు తీసి, సింహాసనంపై కూర్చోబెట్టేటటువంటి క్రాంతి ఇది. 21వ శతాబ్దం నారీ-ప్రధానమైనది. ఆమె పాత్ర ప్రతీ రంగంలోనూ, పురుషుని కంటే ప్రముఖమైనదిగా ఉంటుంది. అందుచే, వారిని శిక్ష, ఆరోగ్యం, ఆత్మనిర్భరత మరియు తేజస్వితల దృష్టితో సరైన స్థాయికి చేర్చాలి. ఈ నిమిత్తం వారికి రెండు సదుపాయములు అందచేయాలి. ఒకటి, 24 గంటలు ఇంటి పనుల వ్యస్తత నుండి కొంచెం తీరిక ఇవ్వడం, ఆ విధంగా ఆమె తన ప్రగతికి ప్రయత్నం చేసే అవకాశం

కలుగుతుంది. రెండవది- ఆమెపై సంతానోత్పత్తి భారము చాలా తక్కువ ఉంచడం. దీనితో ఒకవైపు జన సంఖ్య వృద్ధిపై అంకుశం ఏర్పడుతుంది, మరియు ఆ మహిళలకు హెచ్చు యోగ్యత సంపాదించే అవకాశం కూడా కలుగుతుంది.

విధిగా చేయవలసిన ఈ రెండు పనులకు తనకు అనుకూలమైన రీతిలో చేపట్టాలి మరియు వీనికి కూడా యుగచేతన విస్తారముకు చేసినట్లు ఇష్టముతో సమయదానము ఇవ్వాలి.

ఎలాగైతే సృజనాత్మక పుణ్యకర్మలు చాలా ఉన్నాయో, అలాగే దుప్రవృత్తి ఉన్నారనకు కూడా చాలా పనులు చేయాలి. వీనిలో, రెండు పనులకు పరిజనులు ప్రాముఖ్యత ఇవ్వాలి- ఒకటి వ్యసన నివారణ, రెండవది, వివాహాలలో జరిగే అపవ్యయం. రోజు రోజుకి సమాజాన్ని దుర్బలం చేసేవి ఈ రెండే. త్రాగుడు త్రాగను, త్రాగనీయను అని ప్రతిజ్ఞలు చేయాలి. వాటి వల్ల వచ్చే నష్టాలు ప్రజలందరికీ చెప్పాలి, మరియు అలవాటు వదిలించడానికి చేయవలసింది అంతా చేయాలి. ఇదే విధంగా, వివాహ ఖర్చులు మనల్ని దరిద్రులుని చేసి, మోసగాళ్లుగా చేసేస్తుందని నచ్చచెప్పాలి. వరకట్నం, నగలు, పెద్ద ఏర్పాట్లు, మరియు అవసరం లేని పెళ్ళి ఏర్పాట్ల ప్రచలన పోవాలి, అప్పుడే మానవజీవిత ఆచారాల పద్ధతులలో ముఖ్యమైన వివాహ తీరుకి ఆధారం ఏర్పడిందని చెప్పగలము.

గాంధీజీ ఖాదీ ఆందోళన మరియు ఉప్పు సత్యాగ్రహం, ఈ రెండు పరికరాలను చేపట్టి తన గొప్ప సత్యాగ్రహ ఆందోళన ప్రారంభించారు. అది చివరకి అనేక ధారలలో వికసించి రాష్ట్రానికి

మానవజీవనం అందచేసింది. యుగనిర్మాణ యోజన, ప్రచారపనులే కాకుండా, నిరక్షరాస్యత నిర్మూలన, మరియు ఖర్చు లేని పెండ్లిళ్లు జరిపించే పని చేపట్టింది. ఇటువంటి వివాహాలు వేలకొలది మంది శాంతికుంజ్ఞీకి వచ్చి జరిపించుకున్నారు.

పైని కొన్ని కార్యక్రమాలు చెప్పబడ్డాయి. వీటిని ఆరంభవేళలో కూడదీసిన చిన్న సరంజామా అని చెప్పవచ్చు. రాబోవు రోజులలో సర్వతోముఖ సృజన-పరివర్తనలకు అనేక కార్యక్రమాలు చేపట్టాలి మరియు గుర్తు పెట్టుకోవలసినదేమిటంటే, అధోగతి చెందడానికి ఎంత శక్తి పట్టినదో, అంతకంటే హెచ్చు కుశలత, సమయం, శ్రమ మరియు సాధనలు ఉద్ధరించడానికి కావాలి.

ఈ వనరులు ఆకాశం నుండి ఊడిపడవు యుగచేతనతో అనుప్రాణితులైన ప్రతిభావంతులు తమకి తామే ఈ సమయదానం ప్రారంభించాలి, మరియు అది అవసరమైన చోట ఉపయోగపడాలి. మహాకాలుడు కేవలం సమయదానమే కోరాడు, మరియు ప్రతి ప్రతిభావంతుడు నుండి ఆశించేదేమిటంటే, ఈ కష్టకాలంలో దీని కొరకు, పిసినారిగా ప్రవర్తించక, అనుకరణీయము మరియు అభినందనీయమైన ఉదారత్వం చూపిస్తాడని, ఈ మిషన్ తో జోడింపబడిన ప్రతి వ్యక్తి ఈ విషయంలో సాహసం చూపించి, తర్వాత అడుగు ఎలా వేయాలో శాంతికుంజ్ఞీతో సలహా సంప్రదింపులు లేక పత్ర వ్యవహారాలు జరుపుతారని విశ్వసిస్తున్నాము.

9. ప్రాణవంతమైన ప్రతిభలు ఈ కార్యం నిర్వహించాలి

21వ శతాబ్దములో మెరుగుబెట్టబడిన ప్రతిభల గొప్ప భూమిక ఉంటుంది. దీనినే ఈశ్వరేచ్ఛ - డైవీ ప్రేరణ అనవచ్చు లేక సమర్థ చేతనత్వములతో చేసిన లేక చేయబడిన తపశ్చర్య అనవచ్చు. ఈ ఆధారంగానే గొప్ప ప్రతిభల ఉత్పాదన, అభివర్ధనము చేయాలని మహాకాలుని నిశ్చయము. అంతే కాక వారిని సమర్థవంతులుగా, శక్తివంతులుగా చేయటం మరియు ఆదర్శముల వైపు వెళ్ళగలిగే సాహసాన్ని కనబరిచే సామర్థ్యము ఇవ్వాలనే నిర్ణయం మహాకాలుడు తీసుకున్నాడు.

రాబోయే రోజులలో ప్రస్తుత ఆలోచనా విధానానికి క్రొత్త దిశ ఇవ్వాలి. దీని వల్ల వివేకమనే గీటురాయి మీద గీసి ఆ తరువాత ఏది ఉచితమో దానినే అంగీకరించే సాహసాన్ని తెచ్చుకోవాలి, దానితో పాటు అనౌచిత్యానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడలేకపోయినా కనీసం స్వీకరించకూడదని కఠిబద్ధులై ఉండాలి. ఎన్నో నమ్మకాలు, విశ్వాసాలను సరిచేయటము కోసం ప్రచార మాధ్యమాలలో యుగ చేతనని సమావేశం చేసే నిమిత్తం చాలా ప్రయాస చేయాల్సి ఉంది. మొదట చేయవలసినది యుగసాహిత్య సృజనము. కాని అది విత్తనం నాటటం లాగా శ్రీకారం చేయడం వంటిది. ఆ సాహిత్యమును అన్ని భాషలలో ప్రచురించటమేగాక, సాహిత్య విక్రయము చాలా విస్తృతముగా

చేయవలసి ఉన్నది. అప్పుడే అది వికసిస్తుంది. సాహిత్య సృజనముతో పాటు దానికి కావలసిన ఎరువు, నీరు ఇవ్వాలి లేనిచో మొలకెత్తిన అంకురము ఎండిపోగలదు.

ఆలోచనలలో క్రాంతి కొరకు సాహిత్య సృజనము ఒక పని. కాని దీనితో మనం అనుకున్న ప్రయోజనం ఎలా సరిపోతుంది? ప్రజలలో నాలుగింట మూడోవంతు మంది చదువురాని వారు అయినప్పుడు, వారికి దృశ్య శ్రవణమనే (ఆడియో విజువల్) శక్తివంతమైన ఆధారాన్ని ఏర్పరచి ప్రచారంలోకి తీసుకొనివస్తేనే వారిలో ఆలోచనా పరివర్తనమునకు ఆధారం ఏర్పడుతుంది. ఇందుకోసం యాంత్రిక మాధ్యమాలు ఉపయోగించ వలసి వస్తుంది. చేతి వ్రాతతో పని జరగదు. ప్రింటింగ్ ప్రెస్ అనే మాధ్యమాన్ని వాడటం అనివార్యం అయినది. ఈ విజ్ఞాన యుగములో - పత్రికలు, ప్రచార పత్రాలు, స్టిక్కర్లు, పోస్టర్లు వంటి అనేక మాధ్యమాలు అపేక్షిస్తారు. ప్రకాశ చిత్రములు (స్టైడ్ ప్రొజెక్టర్లు) ప్రదర్శన కూడా ఈ ఉద్దేశ్యపూర్తిలో ఒక భాగం. చిత్ర విభాగంలోనే సినిమా కూడా ఒక మాధ్యమము. ఒకప్పుడు వాక్కు మాధ్యమంగా కథ, ప్రవచనము, సంకీర్తనము మొదలైన సత్సంగ క్రియల ద్వారా సద్విచార సంవర్ధన కార్యక్రమము జరిగేది. కాని ఇప్పుడు మనుష్యులలో జ్ఞానాన్ని రగిలించడానికి, జన సమూహాన్ని ఏకత్రితపరచాల్సిన అవసరం లేకుండా, నగర సంకీర్తన వంటి పనులు చేయవలసి ఉంటుంది. మనిషి మనిషితో సంపర్కం సాధించడానికి,

మరియు ఇంటింటినీ మేలుకొల్పటానికీ అవసరమైన ఉపకరణాలను ఉపయోగించుకోవాలి. సంగీతానికి, అభినయానికి వాటి మహత్యం వాటికున్నది. వాటిని ఏ రకముగా వ్యాపక ప్రచారమునకు సర్వ సులభ సాధనములుగా తయారు చేయవచ్చునో అనే విషయము పై గంభీరంగా ఆలోచించాలి, మార్గంను వెతకాలి. ఈ ప్రయాసను బాగా వ్యాపింప చేస్తే అన్ని భాషల వారు ఏ అవరోధం లేకుండా ఈ ప్రకాశ ప్రసారణాలాభం పొందుతారు.

ప్రచార రంగములో పైన చెప్పిన మాధ్యమాలు అవసరమైనవి, అంతే కాక ప్రథమ చరణము పూర్తి చేయటములో సమర్థవంతమైనది కూడా! అయితే ఇంతటితో సరిపెట్టుకోకూడదు. రెండవ చరణము - ప్రశిక్షణ. వర్తమాన విశ్వాసాలు, ప్రచలనలలో చాలా వాటిని మార్చవలసి ఉంది. జనరుచి ఏ రూపములో నేడు ఉన్నదో, దానిని కుంపటిలో కరిగించి కొత్త మూసలో పోయాలి. ఇది చాలా పెద్ద పని, ఎందుకంటే ప్రస్తుత మాన్యతలు, అలవాట్లు, పరంపరలు ఇంత తేలికగా ఇంత పెద్ద పరివర్తనని అంగీకరించడానికి ఒప్పుకోకపోవచ్చును. ఈ మొత్తం ప్రక్రియని 'బైన్ వాషింగ్' అని అనకుండా కాయకల్పము స్థాయిలో నిరూపించాల్సి ఉంది. ఈ కార్యమును, భౌద్ధికతకు అర్థమయ్యేటట్టు చేసి, కొత్త ప్రయోగాలకు అనురూపముగా మనస్సును మార్చడమే కాక ప్రవర్తనలో మార్పులు - చేర్పులు చేసే సమర్థత ఉన్న వారే చేయగలరు.

వ్యవస్థ, మాన్యతల రంగంలో ఐక్యత, సమత్వం మరియు యదార్థవాద ఏకరూపకత తీసుకుని రావడం కోసము ఏ శిక్షణ అవసరమో, అవి శిక్షితులు, అశిక్షితులు అని ఏ విధమైన బేధభావం లేకుండా ఉపలబ్ధము చేయాల్సిన అవసరం ఉంది. దీనిని సంప్రదాయాలు, భాషలు, అలవాట్లు, పద్ధతులు అనే వర్తమాన నమూనా నుంచి పైకి లేచి నవయుగపు నవమానవుని జిజ్ఞాసనీ అవసరాన్నీ సరియైన రీతిలో పూరించే మార్గాన్ని అనుసరించాలి.

శిక్ష విధానాన్ని కూడా మార్చాలి. కొత్త శిక్ష ప్రణాళికలో, తీరుబడికి సంబంధించిన సమయాన్ని కూడా పరిమితము చేయాలి, అంతే కాక ఈ మూఢ నమ్మకాల నుంచి పూర్తిగా విముక్తి కలిగి మానవీయ ప్రవర్తన, ఆతని గరిమను అనుసరించి మారే వరకు ఉంచాలి ఈ పద్ధతిని పొడిగించాలి. జీవితము ఎన్నో రంగాలలో పంచబడి ఉంది. శరీరము, మనస్సు, ప్రవర్తన, ప్రచలన, ఉపార్జన, ఉపయోగము మొదలైన అనేక పక్షాలు ఉన్నాయి. వీటన్నిటిలో మహత్వపూర్ణ పరివర్తన అవసరము. భావి శిక్ష - పద్ధతిని ఈ ఆధారముగానే జనసహయోగముతో నిర్మించాలి. ప్రభుత్వ శిక్షణా పద్ధతి తమ మూసకి అనురూపముగా ఉంటే ఏ రకమైన బాధా లేదు.

యుగస్వజన కోసము ప్రతి భావనాశీలుర నుండి సమయదానము, అంశదానము అపేక్షిస్తున్నాము. సాధారణంగా ప్రతివ్యక్తి కనీసం నాలుగు గంటల సమయం ఉంటుంది. ఇందులోంచి యుగధర్మము

పట్ల నిష్ఠావంతులైన వారు ఎవరైనా రెండు గంటలు గడపగలరు. విశిష్ట వ్యక్తులనుంచి జీవన నిర్వహణకి ఉపలబ్ధమైన సాధనాల ద్వారా లేక జనము నుంచి బ్రాహ్మణోచిత ఆజీవికను ఏకత్రితము చేసి ఈ ఒక్క పని కోసమే తమని తాము పూర్తిగా సమర్పించుకోవాలని ఆశించుతున్నారు. పరివారాన్ని విస్తరింపచేసుకుని దాని కొరకు విస్తృత సంపద పోగేసుకోవాలనే లాలసని తగ్గించాలి, లేక అసలు లేకుండా చేసుకోవాలి, అప్పుడు లోకసేవకు జీవనవంతులు, ప్రాణవంతులు మరియు యుగస్వజేతల సంపూర్ణ సామర్థ్యము మహాకాలుడు ఆశించిన ప్రయోజనము కొరకు పూర్తిగా సమర్పించగలుగుతారు. వానప్రస్థ పరంపర పునర్జీవించబడితే, సత్య యుగ పునరాగమనానికి సమర్థ, అనుభవము గల ప్రతిభలు కార్యరంగంలోకి దిగి అతిమహత్వపూర్ణమైన కార్యక్రమాలు నిర్వహించడం గమనించవచ్చు.

పైన పేర్కొన్న ప్రయాస సమయసాధ్యమే కాదు, సాధనా సాధ్యము కూడాను. ఇందు కోసము ప్రారంభములో నిత్యము పది పైసలు తీసి జ్ఞానఘటమనే యోజనకి శ్రీకారము చుట్టారు. ఇక కార్య విస్తారముతో పాటు అంశదానము పెంచవలసిన అవసరము ఉంది. ఇందు కోసము అగ్రగాముల నుంచి వారి 29 రోజుల సంపాదనతో జీవితం గడుపుకుని, మిగిలిన ఒక రోజు సంపాదన నియమానుసారము పక్కన పెడితే నవనిర్మాణం కోసము, ఆకాశాన్ని అంటే ప్రణాళికల కోసం ఉచిత పరిధిలో సహాయము దొరికి వాటిని విస్తృతపరచగలము.

ఎవరైతే ఎక్కువగా సంచయం చేసారో వారు దాన్ని ప్రాయశ్చిత స్వరూపంగా విసర్జించటమే మంచిది. ప్రాచీన కాలములో పరిష్ట జనులు తమ సంచిత సంపదని ఇటువంటి పుణ్య ప్రయోజనాలకొరకే సర్వమేధ యజ్ఞంగా యుగసమస్యల సమాధానము కొరకు వినియోగించేవారు. భామాషా, అశోకుడు, హర్షవర్ధనుడు, వాజిత్రవ మొదలైన అసంఖ్యాకమైన ఉదాహరణలు ఉన్నాయి. ఈ పుణ్య పరంపరలో స్వేచ్ఛగా సమర్పించిన ఈ అనుదానము దాతకి మరియు పూర్తి విశ్వాసికీ శ్రేయస్కరమైనది. ప్రస్తుత సమయదానము, అంశదానము నవయుగ అవతరణ కోసం ఏర్పడిన లోకశిక్షణలో వినియోగించబడుతుంది. ఈ రెండు బ్రహ్మ కర్మలు. వీటి అనుకంప వల్ల ఇదివరకు ఎప్పుడో సత్య యుగ కాలంలో సర్వత్ర ఆనందమంగళకరమైన వాతావరణమును వెలువరించినది. మనిషిలో దేవత్వం ఉదయించటం, భూమిపై స్వర్గావతరణ కోసము ఈ రెండు చరణాలతోనే నడుస్తూ ఆ పరమ లక్ష్యాల వరకు చేరాలి.

ఇప్పటి వరకు దిశా నిర్ధారణ మాత్రమే జరిగింది. చేయడానికి ఎంత పని ఉన్నదంటే ఏ స్థితిలో ఉన్న వ్యక్తి అయినా తనకి అనువుగా ఉన్న నవసృజనకి చెందిన ఏ పనైనా తేలికగా తీసుకోవచ్చును. ఇండుకు ఏ శక్తి అయితే ఇంత పెద్ద మహాక్రాంతికి ప్రణాళిక వేసిందో, దానికి అవసరమైన సాధనాలను ఏకత్రితము చేసుకోవాలనే పాత ప్రతిజ్ఞ మళ్ళీ కొత్త కోణము నుంచి మొదలుపెట్టిందో ఆ దివ్య సత్తా ఆవశ్యక మార్గదర్శనము ఇస్తుంది.

ఈ నందర్భములో శాంతికుంజంలో యుగశక్తికి భాగస్వాములుగా మారి సునిశ్చిత దిశలో ఏదో చేసి చూపగలిగే వారికి ఉపయుక్తమైన ప్రేరణ మరియు శక్తి సంగ్రహించడానికి సాధన - ప్రశిక్షణ - శిబిరములు నడుస్తున్నవి. ఈ శిబిరములు తొమ్మిది రోజుల జీవన-సాధనా శిబిరముల రూపంగా సంవత్సరమంతా నడుస్తాయి. ఇవి ప్రతి నెల ఒకటవ తారీఖు నుండి తొమ్మిది వరకు, 11వ తారీఖు నుంచి 19 వరకు, 21వ తారీఖు నుంచి 29 వరకు తిథులు నిర్ధారించబడి ఉన్నాయి. ఈ శిబిరములలో ఆత్మబల సంవర్ధనం కొరకు సర్వసులభము, కానీ విశేష ప్రభావశాలీ ఆధ్యాత్మిక సాధనలు చేయిస్తారు. వీటిలో సామాన్య మార్గదర్శనముతో పాటు వ్యక్తి భావన, యోగ్యత, పరిస్థితుల మొదలైనవాటికి అనురూపంగా పరామర్శలు, సూచనలు ఇచ్చే వ్యవస్థ ఉంది - ప్రతి పరిస్థితిలో, ప్రతి యోగ్యత, ప్రతి స్థాయికీ చెందిన వ్యక్తి తనకు ఉపయుక్తమైన ధారని ఎన్నుకోవచ్చును.

ఎవరి వద్ద సమయము ఎక్కువగా ఉందో లోకసేవకి ఎక్కువ పని చేసి యోగ్యతని పెంపొందించాలనుకున్నారో వారికి ప్రతి నెల 1వ తారీఖు నుంచి 29వ తారీఖు వరకు శిబిరములు నిర్వహించబడుతున్నాయి. ఏ శిబిరములో చేరాలన్నా తమ పూర్తి పేరు, చిరునామా, పరిచయము మరియు అనుకూల సమయము కొరకు వివరాలతో పాటు ధరఖాస్తు పత్రం పంపడానికి అనుమతి ఇవ్వబడుతుంది.

10. అగ్రదూతలవ్వండి - అవకాశాన్ని జారవిడుచుకోకండి

యుగ పరివర్తనలో ప్రతిభావంతులైన మనుష్యుల పరాక్రమము ప్రముఖమైనదే, దీనికి అండగా దైవీసత్తా యొక్క సహాయోగము కూడా తక్కువేమీ కాదు. ప్రతికూలతలను అనుకూలముగా మార్చటానికి స్రష్ట యొక్క అదృశ్యభూమిక కూడా తన కార్యమును అసాధారణ రూపములో సంపన్నము చేస్తుంది.

యుగపరివర్తన యొక్క ఈ కార్యక్రమములో దుష్ప్రవృత్తుల ఉన్మూలన, సత్రవృత్తుల సంవర్ధన - ఈ రెండే ప్రముఖ పాత్ర వహిస్తాయి కానీ వీటి యొక్క శాఖలు-ప్రశాఖలను, క్షేత్రీయ పరిస్థితులను సరించి అగణితమైన సంఖ్యలో చూడవచ్చు. చింతన, చరిత్ర, వ్యవహారములలో మార్పు తీసుకురావటం చాలా పెద్ద పని, దీనిని సమస్త ప్రపంచములో విస్తరింపచేయటం అగణిత సృజనశిల్పుల అవసరమున్నది.

యుగసంధి యొక్క ఈ 12 సంవత్సరములలో మన పరివారము ఎంత చేయగలదో, దాని యొక్క రూపురేఖ తయారుచేయబడ్డది మరియు దానిని కార్యాన్వితము చేయటానికి తత్పరతతో ముందుకు రావాలి.

ఒక లక్షమంది సృజనశిల్పులు తయారు చేయబడుతున్నారు. ప్రతి కుటుంబము నుంచి ఒక సిక్కు, ఒక సైనికుడు, ఒక సాధువును ఇచ్చే పరంపర మన సమాజాలలో కొన్ని వర్గములలో ఉన్నది. ఈ

ఉత్సాహాన్ని పునర్జీవింప చేయటం జరుగుతున్నది మరియు అధిక సంఖ్యలో వ్యక్తులు శాంతికుంజ్లో ప్రశిక్షితులవుతున్నారు. వారి కుటుంబము ఏదైనా కుటీర పరిశ్రమ పెట్టుకుని నిర్వహిస్తుంటే సమాజమునకు అర్పింపబడిన వ్యక్తులు నిశ్చింతగా సేవా కార్యములలో నిమగ్నమవవచ్చు, అప్పుడు వారి జీతభత్యాల గురించి ఆలోచించవలసిన పనిలేదు. రోజుకు 10-20 పైసలు అంశదానము, 1-2 గంటల సమయదాన పరంపర కూడా ఆవశ్యకమైన పనులను పూర్తి చేయగలదు.

ప్రతిభలను పరిష్కృతము చేయడానికి, సూక్ష్మ వాతావరణమును అనుకూలముగా తయారు చేయడానికి, సృజనాత్మక శక్తులను ప్రచండమైన వేగమును ఇవ్వటానికి యుగసంధి పర్వములో ఒక సునియోజిత 'ధర్మయజ్ఞం' శాంతికుంజ్, హరిద్వార్ లో ప్రారంభించబడినది. ఇది నిర్ధారించిన సమయము వరకు నియమితరూపములో జరుగుతుంది మరియు దాని పూర్ణాహుతి 21వ శతాబ్దం ఆరంభములో ఒక కోటి మంది సాధకుల ద్వారా జరుగుతుంది. అప్పటికి ఎంతమంది పాలుపంచుకునే వారు తయారైవుంటారంటే వారందరు ఏకత్రితమైనపుడు యజ్ఞవేదిక మీద భావి క్రియాకలాపాల సంకల్పము తీసుకుని వెనుదిరిగినపుడు, మన పరివారము యొక్క ఆ పురుషార్థము స్వర్గము నుంచి భూమిపైకి గంగావతరణ చేసిన భగీరథ ప్రయాసకు ఢీబుగా వుంటుందనే విశ్వాసము కలుగుతుంది. మిగిలిన పని ఇతరులది. యుగనిర్మాణ పరివారము వెలువల కూడా అసంఖ్యాకమైన భావనాశీలర ప్రతిభ వున్నది. వారు మౌనముగా

ఎందుకు కూర్చుంటారు. వారి ప్రయాస యుగనిర్మాణ పరీవారము కన్నా తక్కువేమీ కాదు, అధికముగానే వుంటుంది మరియు లక్ష్యం వరకు వెళ్ళే ప్రక్రియ పూర్తిగా జరిగి తీరుతుంది.

1958 సంవత్సరములో గాయత్రి తపోభూమి మధురలో సహస్రకుండముల గాయత్రి మహాయజ్ఞం జరిగింది. దానిలో పాల్గొన్న లక్షలాది సాధకులకు వారివంతు పనులు పంచబడ్డాయి. దాని పరిణామమే బండిని ఇంత దూరం నెట్టుకువచ్చింది మరియు ఈ మధ్యకాలములో ఎంతో పని జరిగింది, దాని అంచనావేసి చూచిన వారు ఆశ్చర్యపడతారు. చేసిన ప్రయాసను అనుపమానమైనదిగా చెప్తారు.

ఇప్పుడు నా జీవితము యొక్క అంతిమ పురుషార్థము యుగసంధి-మహాపురశ్చరణ యొక్క పూర్ణాహుతి రూపములో జరుగుతుంది. దీనిలో పాలుపంచుకునే కోటిమంది సాధకులు తమ బాధ్యతను రాబోయే రోజులలో ఎంత వరకు స్వీకరిస్తారనే దానిని లెక్కిస్తే 1958లో చేసిన సంకల్పముతో పోలిస్తే 25 రెట్లు అధికముగా ఉంటుంది. అనగా కొత్తగా 25 యుగనిర్మాణ స్థాయి ప్రయత్నాలు కొత్త దిశలో ముందుకు సాగుతాయి మరియు జనసముదాయములో అధిక శాతము నవచేతనతో ఉద్యమిస్తారు.

రాబోయే 12 సంవత్సరాల వరకు వర్తమాన ప్రక్రియను సంచాలన చెయ్యటానికి మేము జీవించి ఉండకపోవచ్చు, అప్పుడు ఇంత పెద్ద ప్రణాళిక కార్యాన్వితం ఎలా అవుతుంది? ఈ సందర్భంలో ప్రశ్నించే ప్రతి ఒక్కరు గమనించవలసినది ఏమిటంటే మా ద్వారా జరిగే

పరమార్థములలో 99% దైవీ చేతన సహకరిస్తున్నదని గుర్తుంచుకోవాలి, ఈ శరీరముతో ఒక శాతము కన్నా ఎక్కువ జరుగలేదు. రాబోయే రోజులలో ప్రేరకసత్తా తన పని చేసుకుంటూ పోతుంది మరియు మేము జీవించి ఉన్నప్పుడు చేసిన పని కంటే వేల రెట్ల సువ్యవస్థలను తన బలముతో నడిపిస్తోంది. చింతించవలసినది ఏమీలేదు. అసఫలత అనేది చూద్దామన్నా ఎవరికీ కనుపించదు.

రాబోయే రోజులు అతి మహత్వపూర్ణమైనవి. దానితో మా భుజాల మీదకు చాలా అధిక భారము వచ్చింది. దీనిని ఈ వయోవృద్ధ స్థూల శరీరముతో చేయటం సాధ్యం కాదు. ఎముకలతో-మాంసముతో నిర్మించబడ్డ ఈ శరీరముతో కార్యసామర్థ్యము పరిమితమై వుంటుంది. సూక్ష్మ శరీరముతో వేలరెట్లు పని జరుగుతుంది. యుద్ధముచేయుట, సృజనచేయుట అనే రెండు ఆక్రమణలను ఎంత చేయాలో-చేయించాలో, దీని కొరకు సూక్ష్మకారణ శరీరములను ఆశ్రయించక తప్పదు. బాధ్యత చాలా పెరిగింది, దీనికొరకు శరీరము ఆరోగ్యముగా ఉన్నా కూడా దానిని వదలి “శాంతికుంజ్ శరీరాన్ని” ఆశ్రయించటం అనివార్యమౌతుంది. వ్యాపక క్రియాకలాపాలను నిర్వహిస్తున్నప్పటికీ మేము శాంతికుంజ్ను మరియు దానితో పాటు ముడిపడి ఉన్న బాధ్యతలను పూర్తిచేయుటలో కొంచెం కూడా నిర్లక్ష్యము చేయనని ఆర్థం చేసుకోవాలి. అన్ని పనులు యధావిధిగా మాత్రమేగాదు ఇంకా బాగా జరుగుతాయి. ఒక కోటి సాధకులతో పూర్ణాహుతి కూడా పూర్తవుతుంది మరియు దానితో పాటు అవసరమైన సాధనములు కూడా లభ్యమవుతాయి. మేము మావంతుగా చేయవలసిన కార్యముల

గురించి ఆలోచిస్తాము. పరిజనులు వారి బాధ్యతల గురించి ఆలోచించితే చాలు.

వర్తమాన పరిజనులలో ప్రతి ఒక్కరికి చెప్పేదేమిటంటే ఎంత సేవా-సాధన, ధ్యాన-ధారణ పెంచుకోగలరో పెంచుకోండి, దీనితో పాటు 1 నుండి 5, 5 నుండి 25 అనే క్రమాన్ని ధ్యానములో వుంచుకోండి. ప్రస్తుతము పరిజనులందరూ కేవలము వ్యక్తిగత బాధ్యతలలోనే పాలుపంచుకుంటున్నారు. రాబోయే రోజులలో వారిని మీ ప్రేమతో వారిని సహచరులుగా తయారుచేసుకోవాలి, అప్పుడే 25 మంది భాగస్వాములు తయారవుతారు, వారిని సంరక్షకులుగా లెక్కించాలి మరియు వారి స్థానము అధిక ప్రమాణమైనదిగా గుర్తింపబడుతుంది. 25 మందిని తయారుచేయలేకపోతే అప్పుడు కూడా తక్కువలో తక్కువ 5 మంది భాగస్వాములనైనా ప్రతి ఒక్కరూ తయారుచేయవలసి వుంటుంది, ఎందుకంటే ఒక కోటి సంఖ్య పూర్తి అగుటలో ఎటువంటి లోటూ రాకూడదు.

తోటలు పెంచేవారు ఒక పంట తరువాత ఒక పంట వేసి లాభం పొందుతారు. దీనితో పోలిస్తే యుగసంధి పురశ్చరణకు ఎరువు, నీరు అందించే శ్రమ చేసేవారు చాలా లాభం పొందుతారని అర్థం చేసుకోవాలి. అంతేగాక అతని పుణ్యంతో అతని తరతరాల వారు సంతోషముగా జీవిస్తారు. అలభ్యమైన ఇలాంటి అవకాశాన్ని వదులుకునేవారు పశ్చాత్తాపముతో తిరిగిరాని ఒక ఐతిహాసికమైన అవకాశము లభిస్తే దానిని బద్ధకముతో ఉపేక్షించి చేయిజారుకున్నామని కుమిలిపోతారు. యుగధర్మ వర్తమాన

నిర్వాహణలో సమయదానము, అంశదానాలు ఇవ్వని వారు ఈనాటి పరిజనులలో ఎవరు ఉండరని ఆశిస్తున్నాము.

ప్రస్తుత పురశ్చరణ భారతదేశానికి మాత్రమే పరిమితము కాలేదు. దీనిలో అన్యదేశముల, ధర్మముల జనులు ప్రసన్నతా పూర్వకముగా సమ్మిళితము కావచ్చు. సాధకులు తమ ఉత్తరములో తమ పేరు, అడ్రసు, మీ సహచరుల ఎంతమంది, వారి పేర్లు వ్రాసి పంపి మీ పేరును నమోదు చేసుకోవాలి. ఇక్కడినుండి రిజిస్ట్రేషన్ సంబంధం తెలియచేయబడుతుంది. దీని ఆధారముగా ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు జరుగుతాయి.

.....

మహాపూర్ణాహుతి పుస్తకమాల - 20

సమయదానమే యుగ ధర్మము

ప్రథమ ముద్రణ : 2000 ప్రతులు

2008 - ఉగాది

మూల్యము :

అక్షర కూర్పు---బి.రమ్య

డిజైన్ : వై.హెచ్.ఎస్.ప్రసాద్, హైదరాబాద్.

ప్రకాశకులు : హిందీ: యుగనిర్మాణయోజన, గాయత్రీ తపోభూమి, మధుర

ముద్రణ మరియు ప్రతులకు :

గాయత్రీ చేతనా కేంద్రము

అశ్వినీ హౌస్ దగ్గర, హెచ్.పి.రోడ్, మూసాపేట్, హైదరాబాద్-500018.

ఫోన్స్ : 040-23700722, 32986922, 09392506888

E-mail : hyderabad.ap.in@awgp.org, info@aswini.com

క్రాంతిధర్మ సాహిత్యము యొక్క 20 పుస్తకములు

1. ఇరవై ఒకటవ శతాబ్ది - ఉజ్జ్వలభవిష్యత్ - 1 (ఇక్వి.స్వీసదీ బనామ్ ఉజ్జ్వలభవిష్యత్-భాగ్1)
2. ఇరవై ఒకటవ శతాబ్ది - ఉజ్జ్వలభవిష్యత్ - 2 (ఇక్వి.స్వీసదీ బనామ్ ఉజ్జ్వలభవిష్యత్-భాగ్2)
3. యుగేచ్ఛ - ప్రతిభా పరిష్కారము - 1 (యుగ్ కీ మాంగ్ ప్రతిభాపరిష్కార-భాగ్1)
4. యుగేచ్ఛ - ప్రతిభా పరిష్కారము - 2 (యుగ్ కీ మాంగ్ ప్రతిభాపరిష్కార-భాగ్2)
5. సత్యయుగ పునరాగమనము (సత్యుగ్ కీ వాపసీ)
6. పరివర్తన యొక్క గొప్ప క్షణములు (పరివర్తన్ కే మహాన్ క్షణ్)
7. జీవన సాధన యొక్క స్వర్ణమసూత్రములు (జీవన్ సాధనాకే స్వర్ణమ్ సూత్ర్)
8. ప్రతిభల కొరకు మహాకాలుని ఆహ్వానము (మహాకాల్ కా ప్రతిభావోం కా ఆమంత్రిణ్)
9. ప్రజ్ఞావతారము యొక్క విస్తారప్రక్రియ (ప్రజ్ఞావతార్ కీ విస్తార్ ప్రక్రియా)
10. నవసృజనము కొరకు మహాకాలుని ఏర్పాటు (నవసృజన్ కే నిమిత్త్ మహాకాల్ కీ తైయారీ)
11. నేటి సమస్యలకు రేపటి సమాధానము (సమస్యాయే ఆజ్ కీ సమాధాన్ కల్ కీ)
12. మనఃస్థితి మారితే పరిస్థితులు మారతాయి (మనఃస్థితి బదలే తో పరిస్థితి బదలే)
13. ప్రఖరప్రజ్ఞ - ప్రష్ట యొక్క పరమ అనుగ్రహము (ప్రష్టా కా పరమ్ ప్రసాద్ ప్రఖర్ ప్రజ్ఞా)
14. ఆద్యశక్తి గాయత్రీ యొక్క సమర్థసాధన (ఆద్యశక్తి గాయత్రీ కీ సమర్ద్ సాధనా)
15. శిక్షే కాదు విద్య కూడా (శిక్షా హీ నహీ విద్యా భీ)
16. సంజీవనీ విద్య యొక్క విస్తరణ (సంజీవనీ విద్యా కా విస్తార్)
17. భావసంవేదనల గంగోత్రి (భావ్ సంవేదనాఓం కీ గంగోత్రి)
18. మహిళా జాగృతి అభియానము (మహిలా జాగృతి అభియాన్)
19. జీవన దేవతా సాధన - ఆరాధన (జీవన్ దేవతా కీ సాధనా - ఆరాధనా)
20. సమయదానమే యుగధర్మము (సమయదాన్ హీ యుగ్ ధర్మ్)